VII. évfolyam, 21. szám

1951. május 24

Ludas Matyi

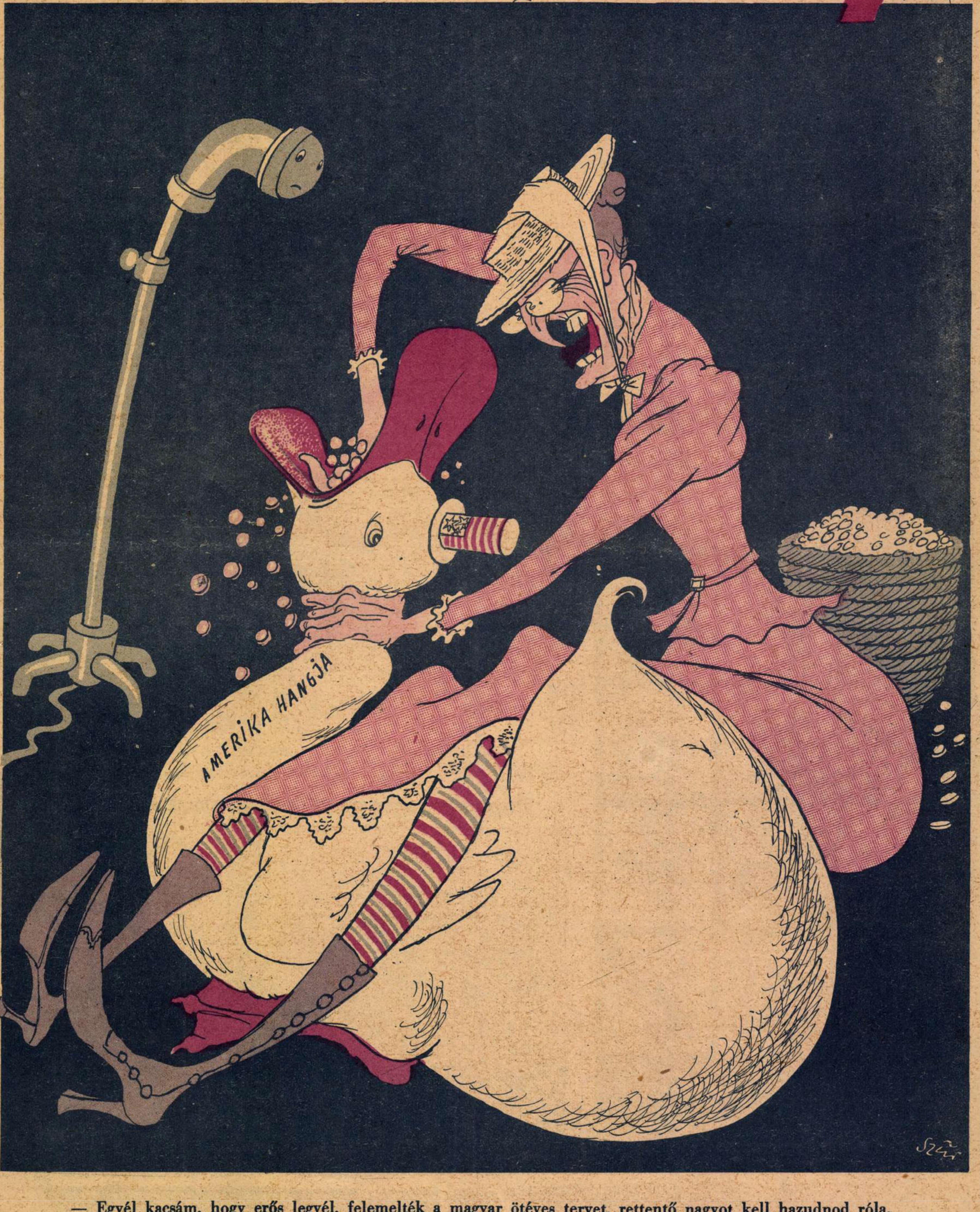
AMERIKA HANGJA
Szűr

— Egyél kacsám, hogy erős legyél, felemelték a magyar ötéves tervet, rettentő nagyot kell hazudnod róla.

70 fillér

Az amerikai szövetséges Angliában

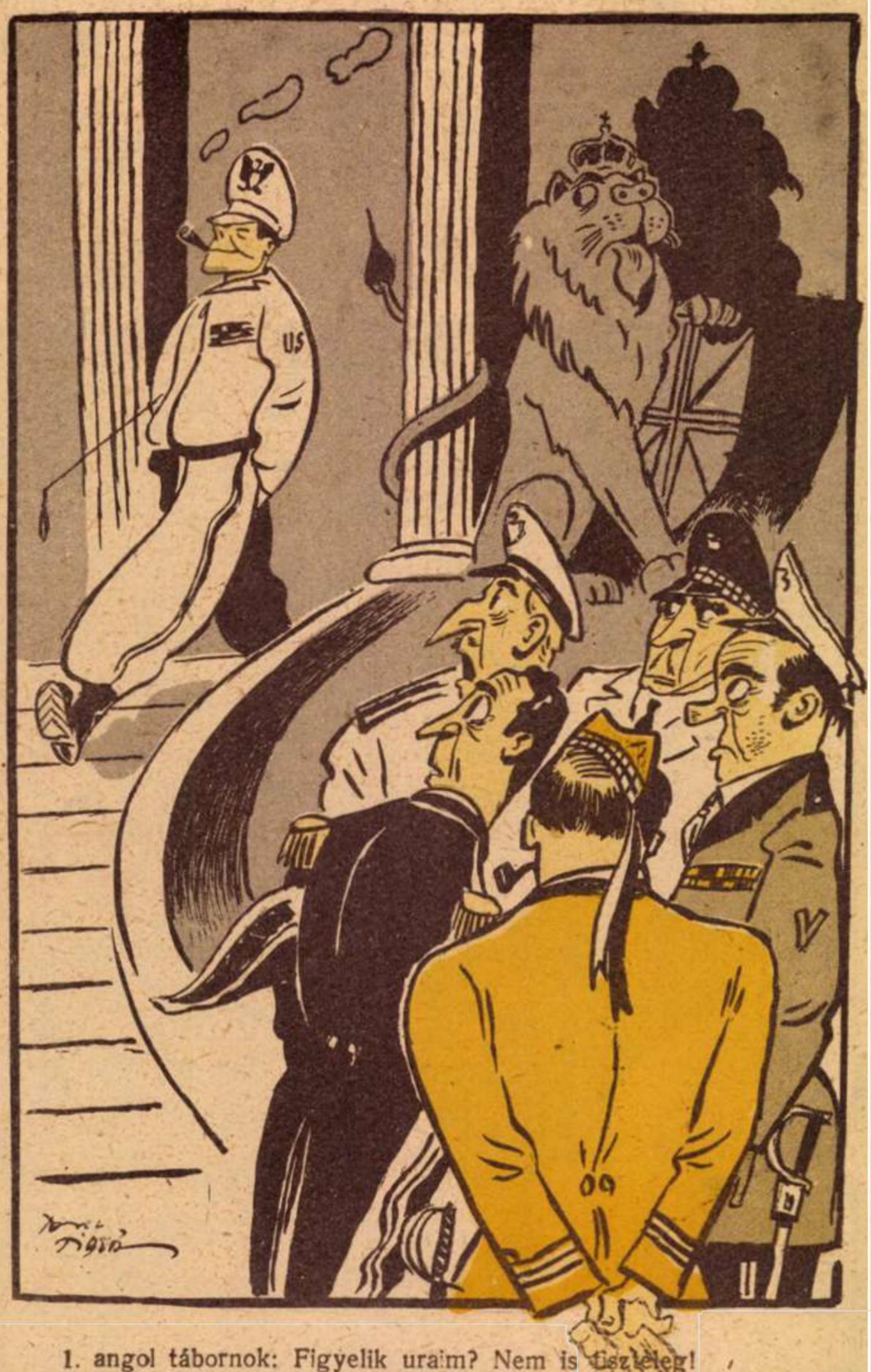

1. angol tábornok: Figyelik uraim? Nem is tiszteleg!

2. angol tábornok: Ez semmi! Tudják, mit mondott tegnap Gilda hercegnőnek? Azt mondta: „Helló bébi, mit kapok, ha adok magának egy pár nájlonharisnyát?!"

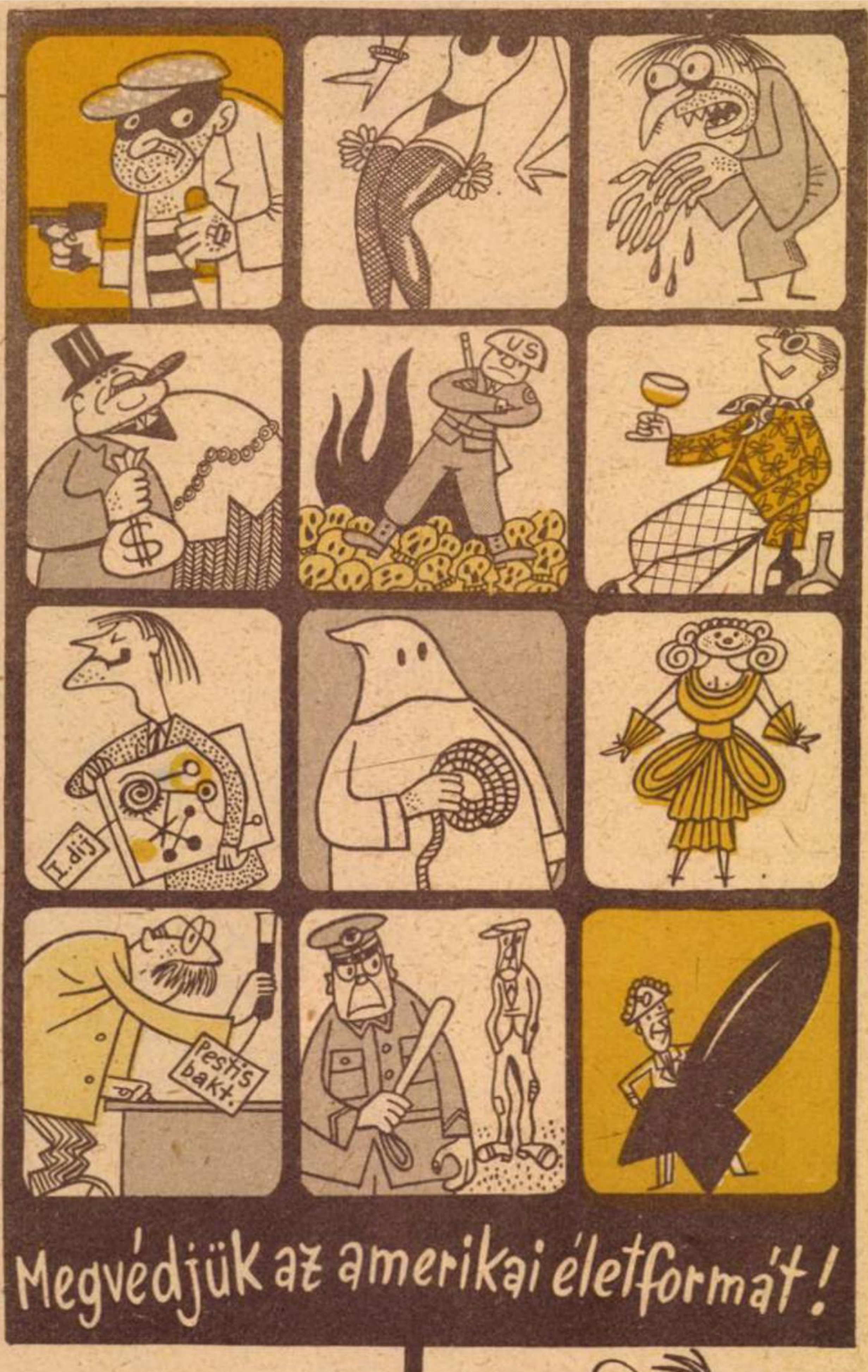

Gádor Béla: Színházi bemutató

Az előcsarnokban a kellemes, izgalommentes várakozás hangulata uralkodik. Magyar író első darabjáról lévén szó, aránylag sok az író. Az ismert fiatal költő most teszi be kabátját a ruhatárba, az ajka körül bújkáló fölényes mosolyból arra lehet következtetni, hogy első drámájának első felvonását már befejezte. Jelentéktelen Kritikus feszült, kissé bizonytalan arccal hordja körül tekintetét. Mégis, magyar darab, sose lehet tudni, könnyen elvághatja magát az ember. Fiatal újságíró-slapaj áll meg előtte.

— Mit hallasz, milyen?

— Állítólag jó. De hát tudod, hogy van az...

A slapaj jelentősen bólint. Pont ő ne tudna, hogy van az? Kis izgalom: Jelentékeny Kritikus megérkezett. Olyan arccal megy a ruhatár felé, mintha autogram-kérő leánykák ostroma elől menekülne. Miközben leveszi a kabátját, néhány szót vált az idős esztétával. Jelentéktelen Kritikus mohón fülel, majd bosszankodva megállapítja, hogy az időjárásról beszélnek.

A nézőtéri csengő sürgetően megszólal, a közönség betódul, a zsongás elhalkul, a függöny szétnyílik. A díszlet szép és drága. Hátul a DISZ-esek tapsolni kezdenek, a tetszésnyilvánítás előrehömpölyög a tizedik sorig s ott megtör a szakmabeliek közönyös hátán. Jelentéktelen Kritikus is majdnem összeüti a tenyerét, de tekintete a harmadik sorban ülő Jelentékeny Kritikusra esik, aki merev, szigorú arccal néz maga elé. Jelentéktelen tehát ölébe ejti a kezét és odasúg a mellette ülő nőnek: a díszlet naturalista.

A színészek fenn a színpadon jégtörő csákánnyal dolgoznak, hogy felolyasszák a nézőtér fagyos közönyét. Az ismert jellemszínész bemond egy gondosan kicsiszolt poént s az utána következő süket csendben elhatározza, hogy elmegy téglát hordani. A főszereplő idős színművész szerényen belép a színre, mint aki nem vár tapsot. Nem is kap. Köhögési hullám fut végig a nézőtéren. Az egyik páholyba benyit valaki és recsegve leül egy székre. Mindenki odanéz. A be nem avatottak a Színház és Mozival csörögnek, a hátsó sorokból pisszegés hallatszik. A földszinti egyes páholyban hideg verejték lepi el a rendező tenyerét s rimánkodó tekintettel néz a mellette ülő színigazgatóra, aki egy sok vihart látott ember bölcs mosolyával néz vissza. A felvonás végefelé a hangulat kissé emelkedik, két nyíltszíni taps is van, szórványos ugyan, de úgylátszik, megtört a jég. Az ügyelő a felvonás végén három közepesen forszirozott tabló-függönyt és négy villámgyors előfüggönyt tud csinálni. Ennél többet nem is vártam — mondja az igazgató a rendezőnek, aki reszkető inakkal rohan az öltözőkbe, dicsérni a színészeket.

Kinn az előcsarnokban Jelentéktelen idegesen szívja cigarettáját. Egy DISZ-es csoport a tükör alatt a darab eszmei tartalmáról vitázik, távolabb a kultúrvezetők, csoportjában egy feketehajú nő dacosan kijelenti: nekem pedig nagyon tetszik. Valahonnan felröppen a „formalista" szó s trillázva megáll a levegőben, mint a pacsirta. „Az egésznek mégis életszaga van" mondja a vastagnyakú novellista s a költő, aki egy felvonást már befejezett, lepöccenti cigarettája hamuját: „mesterkéltek a dialógusok." Jelentéktelen most megpillantja Jelentékenyt, aki a büffénél éppen egy májas szendvicsbe harap bele. Odakúszik, kér egy pohár kristályvizet és várakozásteljesen néz az arcába. Jelentékeny állig begombolkozott arccal eszi a szendvicset, de Jelentéktelen vakmerően megkérdi:

— Nos, hogy szórakozol?

— Vontatottan indul — mondja Jelentékeny undorodva és abban a pillanatban megbánja, hogy megszólalt.

— Ez tény — mondja Jelentéktelen — és a dialógusok is mesterkéltek, de azért tagadhatatlanul van valami életszaga....

A második felvonás tizenötödik percében, amikor a főszereplő kimegy a színről, feldördül a taps. Most már mindenki tapsol, egyedül Jelentékeny ül mereven a jégövezet közepén, kifürkészhetetlen arccal. A rendező a páholyban a szék alatt megszorítja az igazgató kezét. A kövér lapszerkesztő a nyolcadik sorban feltúrja az orrát a levegőbe: „Színházszag van" mondja és ez a megjegyzés továbbkúszik a sorok között. A színpadról lejövő színészek lelkendezve ölelgetik egymást és marokszám eszik a belloidot. Jelentéktelen már nem gondol a megírandó kritikára, csillogó szemmel előredőlve élvezi a színházat. A felvonás végén a DISZ-esek ütemesen tapsolnak. Jelentékeny is kétszer óvatosan összeérteti tenyerét, ami hallatlan biztonságérzettel tölti el Jelentéktelent.

Előadás után, kinn a színházkapu előtt a slapaj elkapja Jelentéktelent.

— Na, mit szólsz, micsoda siker!

— Igen, — mondja ez rezerváltan s arca most kísértetiesen hasonlít Jelentékenyhez.

— Gyere, — mondja lelkesen a slapaj — gratuláljunk a szerzőnek — s karonragadja a kritikust, aki azonban néhány lépés után megtorpan.

— Nem, sietek — mondja kitérően s közben azt gondolja: előbb megvárom a Szabad Nép kritikáját, gratulálni azután is ráérek.

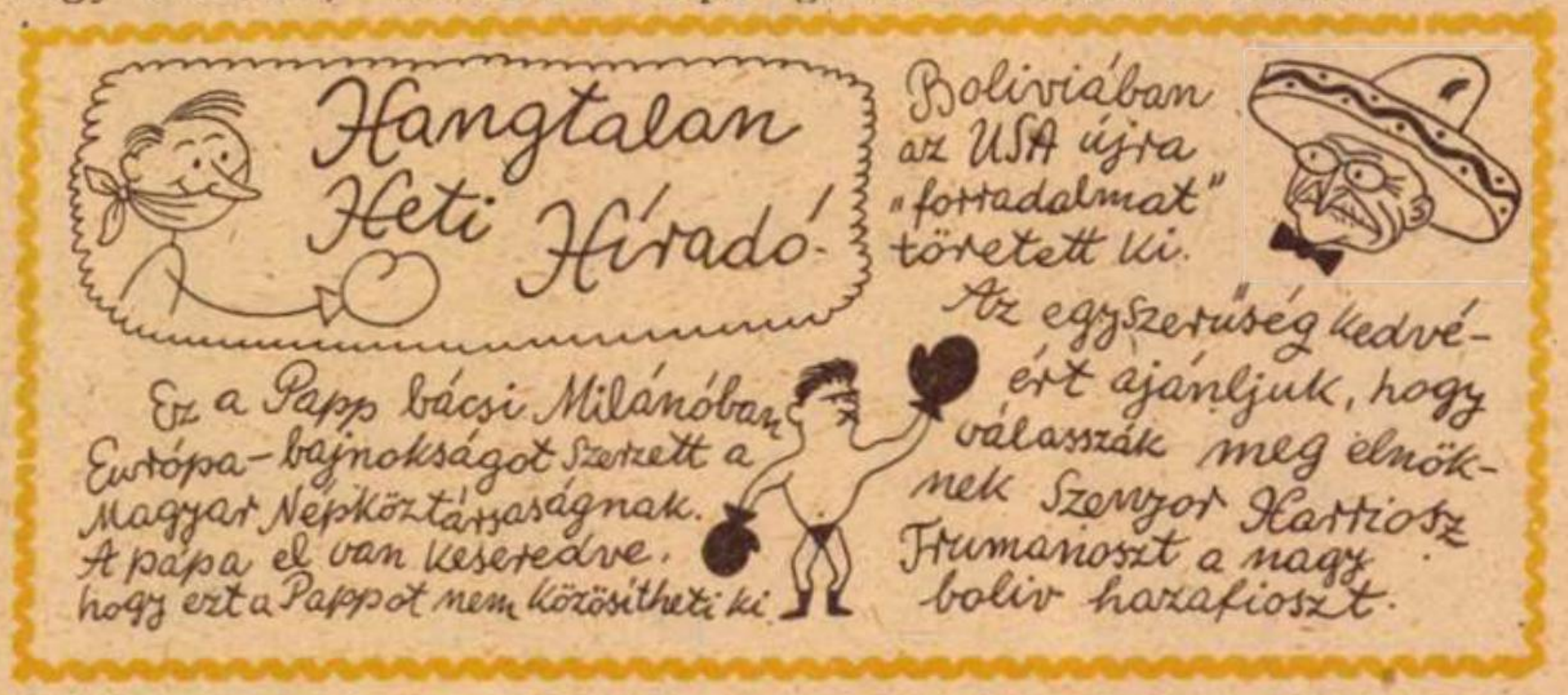

Hangtalan Heti Híradó!

Boliviában az USA újra „forradalmat" töretett ki.

Az egyszerűség kedvéért ajánljuk, hogy válasszák meg elnöknek Szenyor Hartiosz Trumanoszt a nagy bolív hazafioszt.

Ez a Papp bácsi Milánóban Európa-bajnokságot szerzett a Magyar Népköztársaságnak. A papa el van keseredve, hogy ezt a Pappot nem közösítheti ki.

A KAMRÁBAN

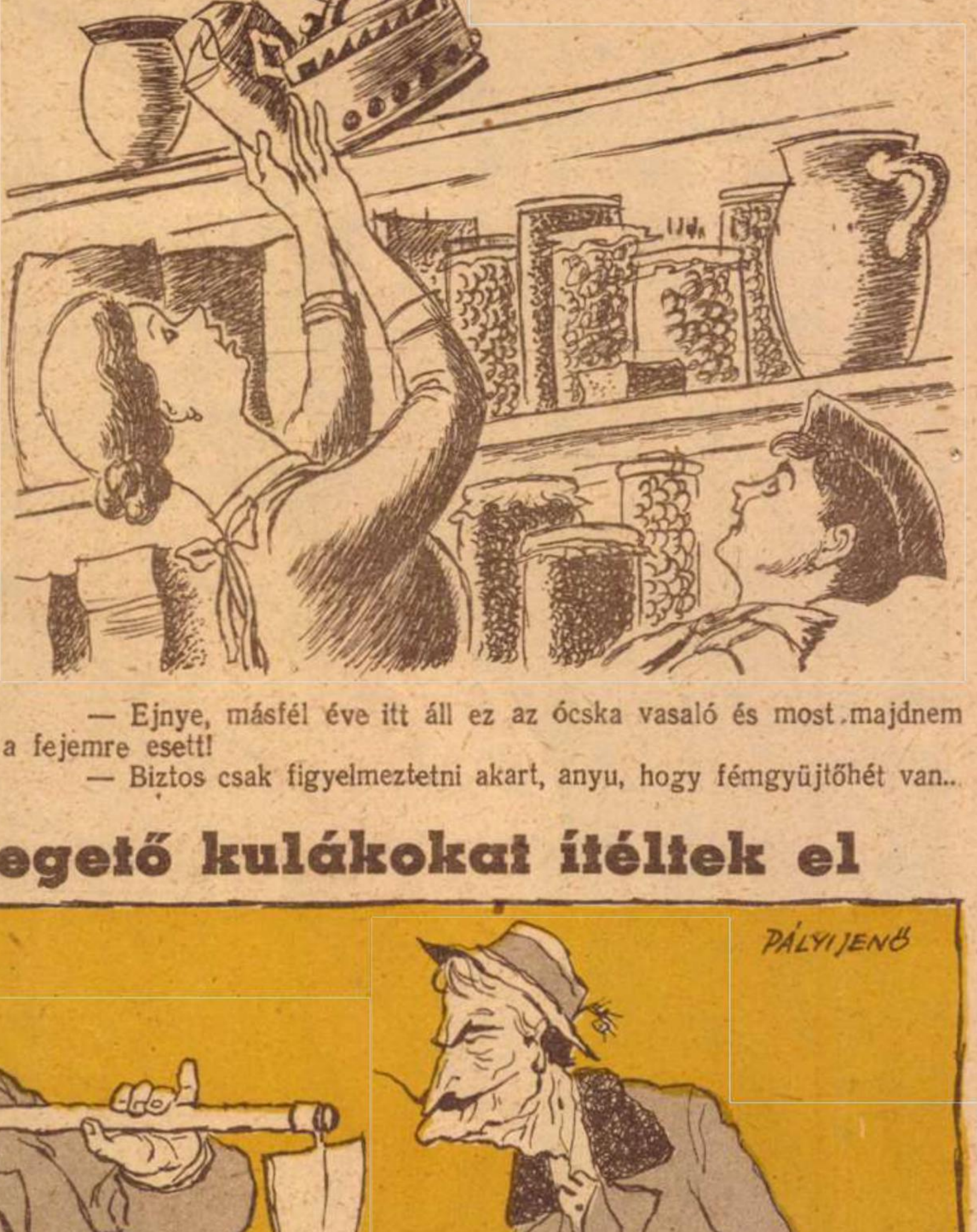

— Ejnye, másfél éve itt áll ez az ócska vasaló és most majdnem a fejemre esett!

— Biztos csak figyelmeztetni akart, anyu, hogy fémgyűjtőhét van..

Fegyverrejtegető kulákokat ítéltek el

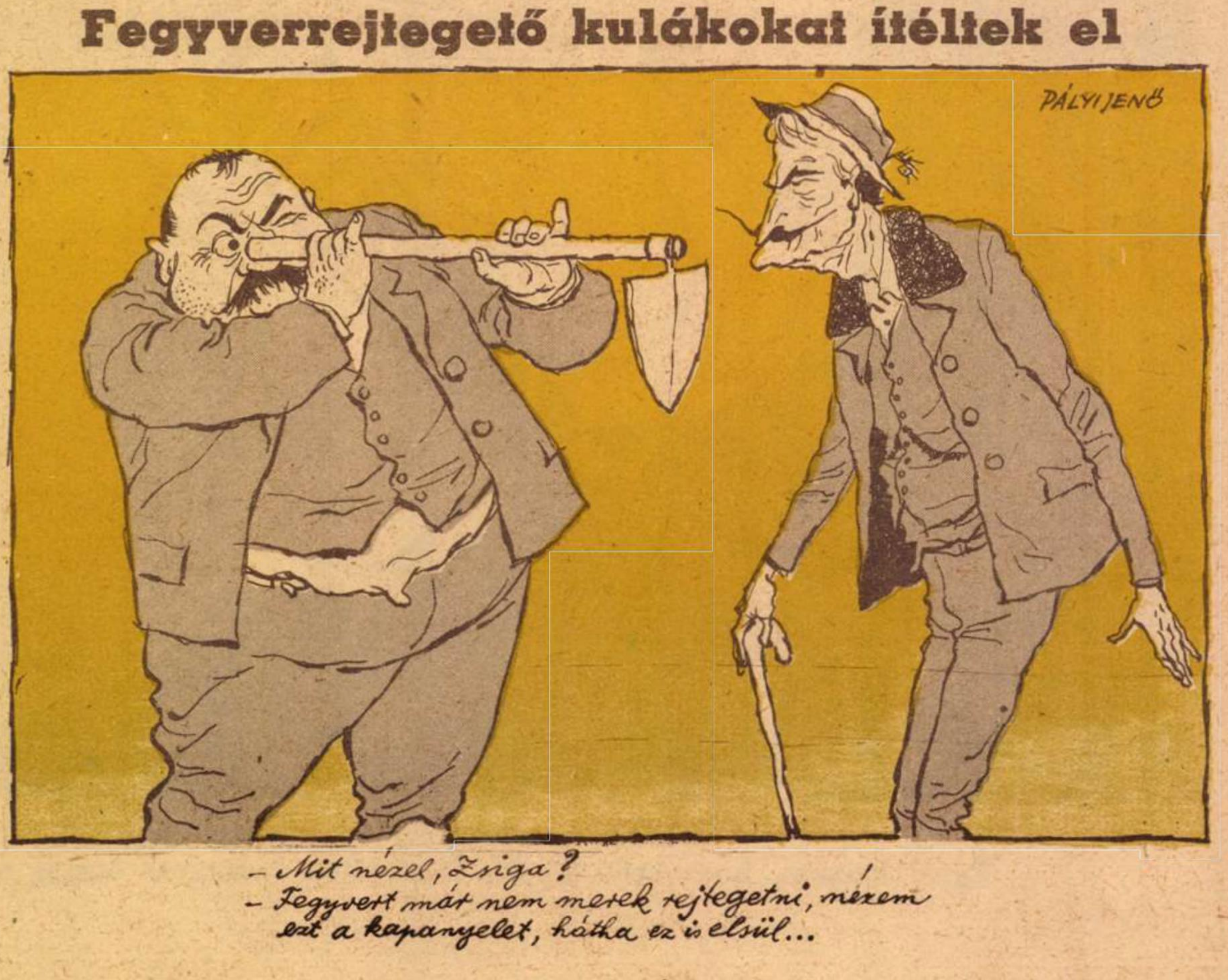

– Mit nézel, Zsiga?

– Fegyvert már nem merek rejtegetni, nézem ezt a kapanyelet, hátha ez is elsül...

KANNIBÁLI örömök

Alábbi képet a „The New Yorker“ c. amerikai folyóiratból vágtuk ki. A folyóirat állítólag többmillió példányban jelenik meg, mindenesetre 108 oldal terjedelmű és 20 centbe kerül. A kép így szól:

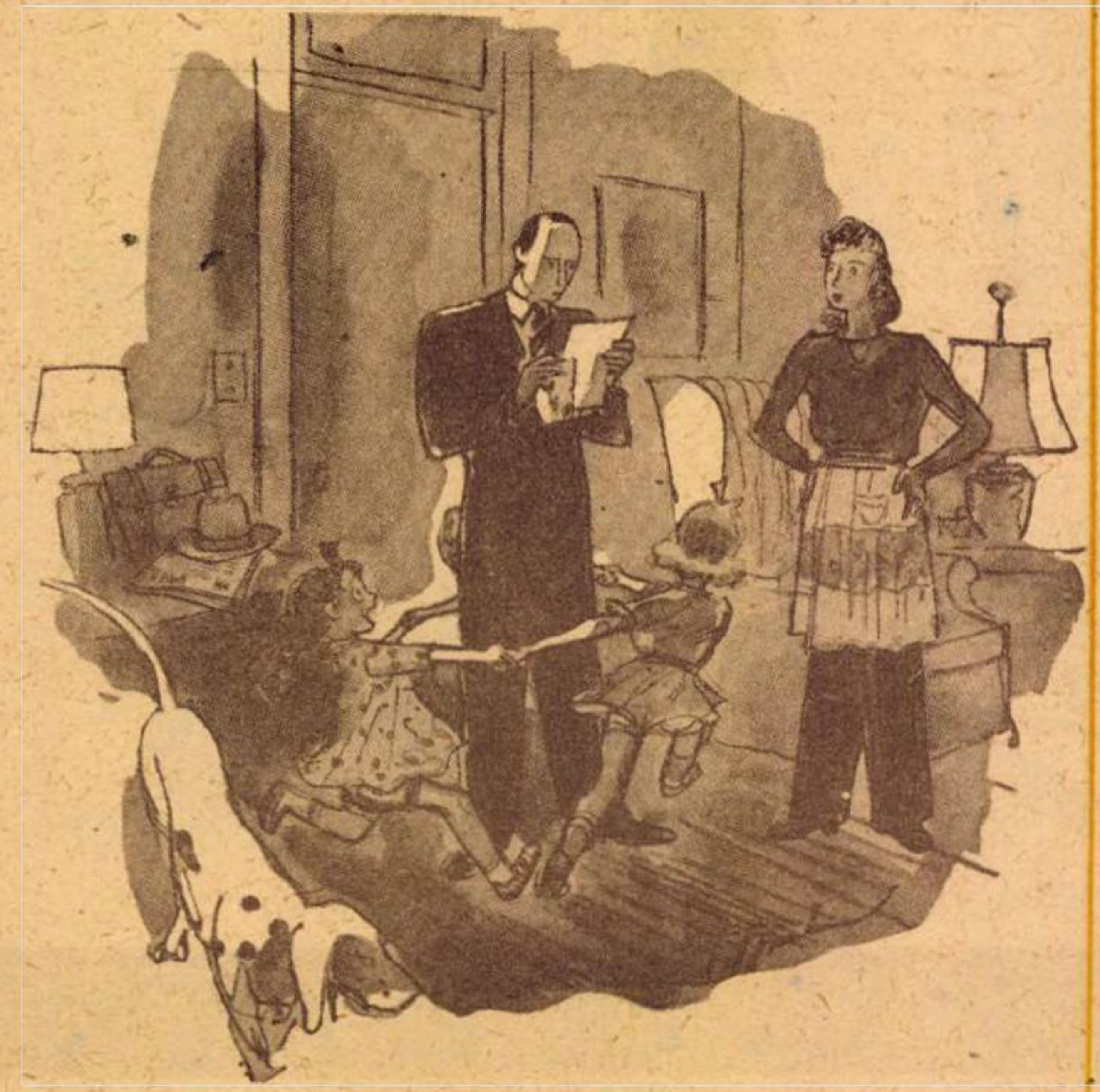

A család, melyet a kép ábrázol egy fiatal házaspárból és három gyermekéből áll. A papa egy borítékból kivett írást olvas. Hogy az írás milyen tartalmú, azt megtudjuk a kép aláírásából, mely az apjukat körültáncoló gyerekek örömujjongásának szövegét adja:

— Papa megint katona lesz! Papa megint katona lesz!

A kép tehát azt állítja, hogy a koreai háború a gyermekek öröme. Nem a koreai gyermekeké. Azoknak most gyüjtenek Európa tisztességes országaiban és tisztességes emberei közt. Hanem az amerikai gyermekeké, akik már előre örvendenek, hogy ha apjuk féllábúan hazaérkezik, hogy fognak a megmaradt láb térdére ülni, vagy ha apa hamvait urnában hazaszállítják, milyen kedves új gyászruhákat fognak ők viselni...

A kép nem tökéletes reklámja a koreai háborúnak, mert csak a gyermekek örömét ábrázolja. Az apa, akit behív a levél s a felesége: meg vannak ijedve.

Ezt még ki kell javitani. A kannibálok öröme csak akkor teljes, ha az ember, akit megesznek, szintén kacagva fogadja a hirt, hogy őt el fogják fogyasztani.

Gábor Andor

Nancyban tüntettek Habsburg Ottó esküvőjén

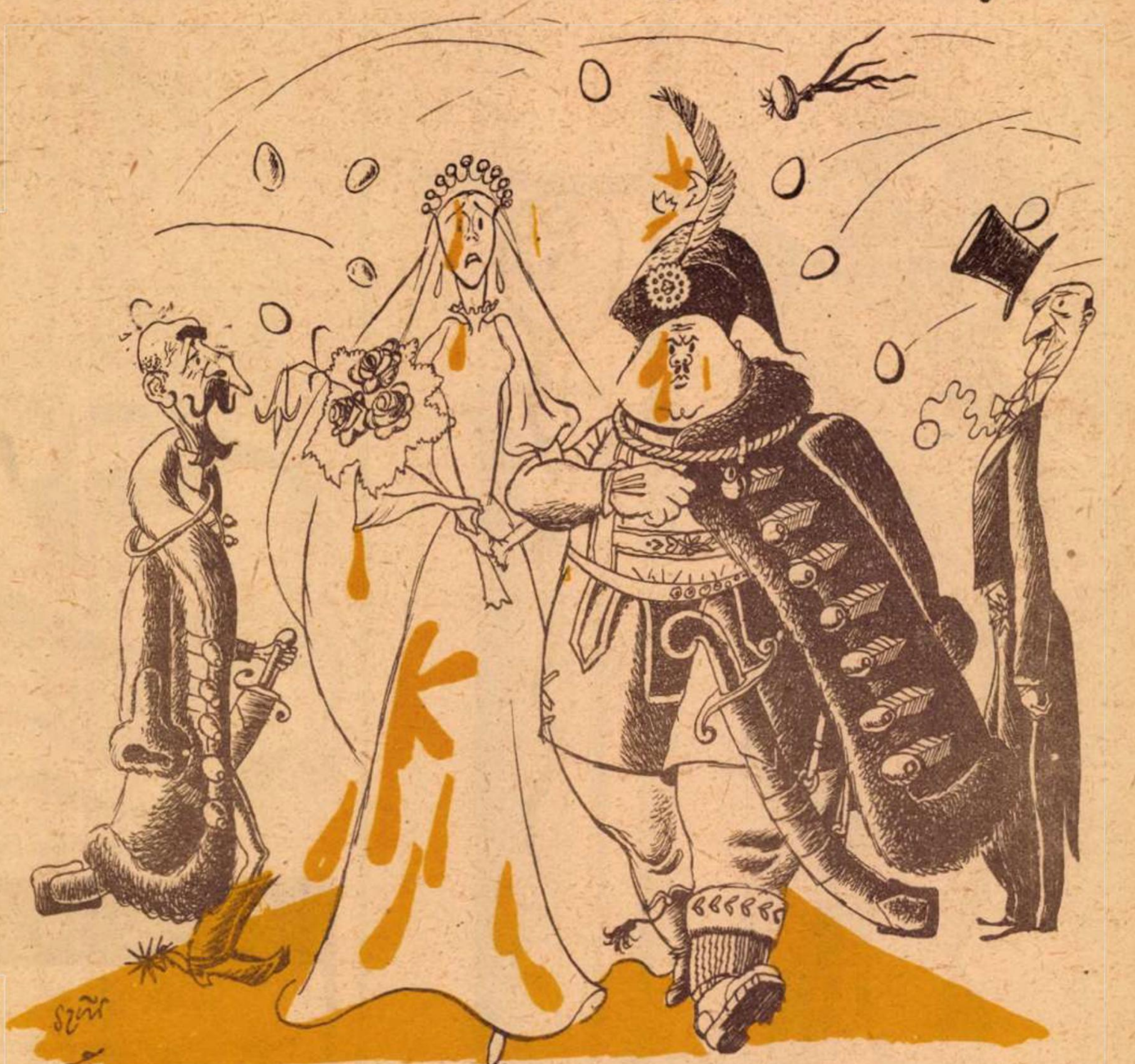

— Ne bőgj, angyalkám, képzeld, mit kapnánk Magyarországon...

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB . . .

(Hónapokig kell várniok a diákoknak a fényképésznél, hogy kész legyen az érettségi tabló.)

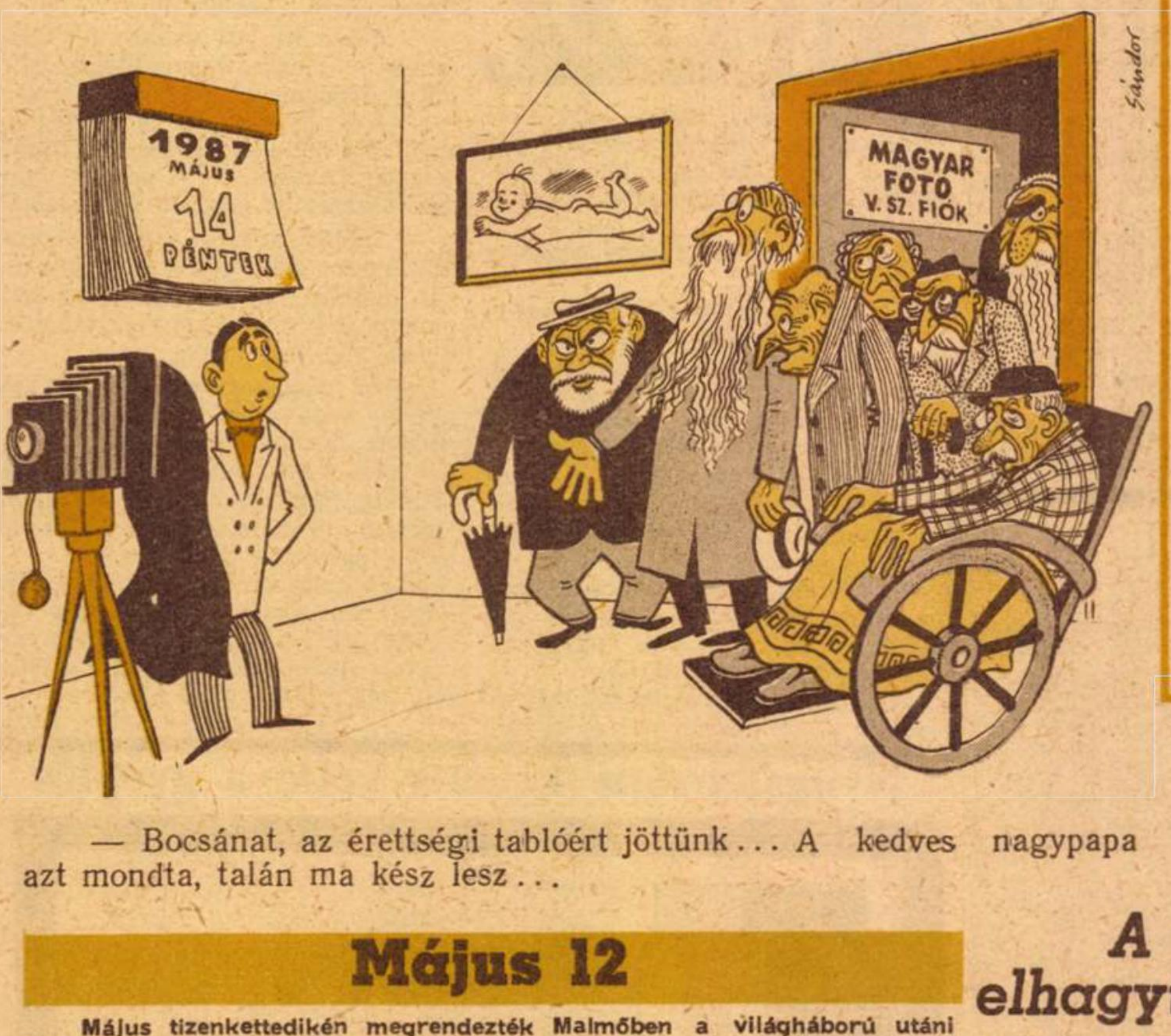

— Bocsánat, az érettségi tablóért jöttünk... A kedves nagypapa azt mondta, talán ma kész lesz...

Spanyol etikett

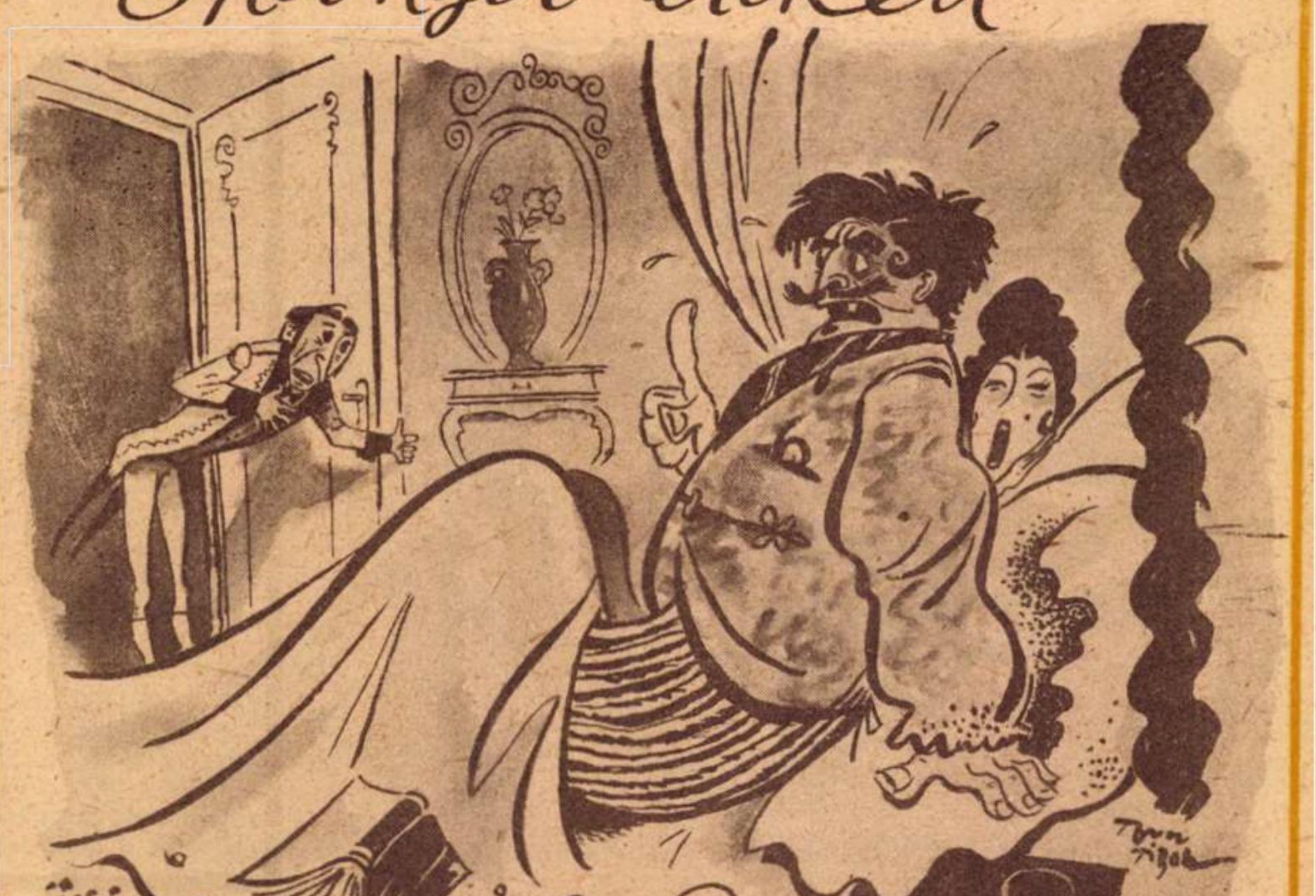

— Ó, ezer bocsánat, szenyor Maria Pia Gonzales Sue del Sarto Fernando Condal Rios Pindura y Costa, jelenteni bátorkodom, hogy kitört az általános sztrájk!

— Csomagolj, Pedro, menekülünk. És máskor vigyázz, ne hagyd ki az egyik keresztnevemet.

Május 12

Május tizenkettedikén megrendezték Malmőben a világháború utáni első nemzetközi fasiszta kongresszust.

A lapoknak ez a híradása mélységes csodálkozással töltötte el a világot. A világ, ha lenne neki karja, most megcsípné, hogy nem álmodik-e. Mert a világ hat esztendőn keresztül elszokott már ettől.

— Tessék? — kérdezheti itt meghökkenve az olvasó. — Mitől szokott el a világ hat esztendőn keresztül? A fasisztáktól?

Dehogy a fasisztáktól. Ettől az őszinteségtől.

Ez hat esztendő óta nem fordult elő, hogy fasiszták fasisztáknak nevezzék magukat. Nevezték magukat Republikánus Pártnak és Demokrata Pártnak; nevezték magukat Konzervatív Pártnak, Liberális Pártnak, és Angol Munkáspártnak is; nevezték magukat szociáldemokratáknak; talán még szódabikarbónának és búbosvöcsöknek is nevezték magukat, csak éppen fasisztának nem nevezték magukat. Mussolini volt az utolsó fasiszta, aki fasisztának nevezte magát, de ő is csak azért, mert közben agyonlőtték. Ha akkor nem éri ez a kellemetlenség, ma már ő is keresztény demokratának vagy liberálisnak nevezné magát és nem oroszlánkölykökkel játszana, hanem részvényekkel a római tőzsdén; és ha Hitler nem lett volna olyan gyulékony természetű, ma konzervatív, vagy szociáldemokrata volna, mert a fasiszta szó — ezt ő is belátná — sokat vesztett a régi csengéséből.

Ez volt a helyzet május tizenkettedikéig.

Május tizenkettedikén azonban Malmőben új korszak kezdődött. Kiderült, hogy fasiszták ma már mindennek nevezhetik magukat.

Még fasisztának is.

A csepeli Rákosi Művek kerékpárgyára elhagyta párosversenyben a motorkerékpárgyárat

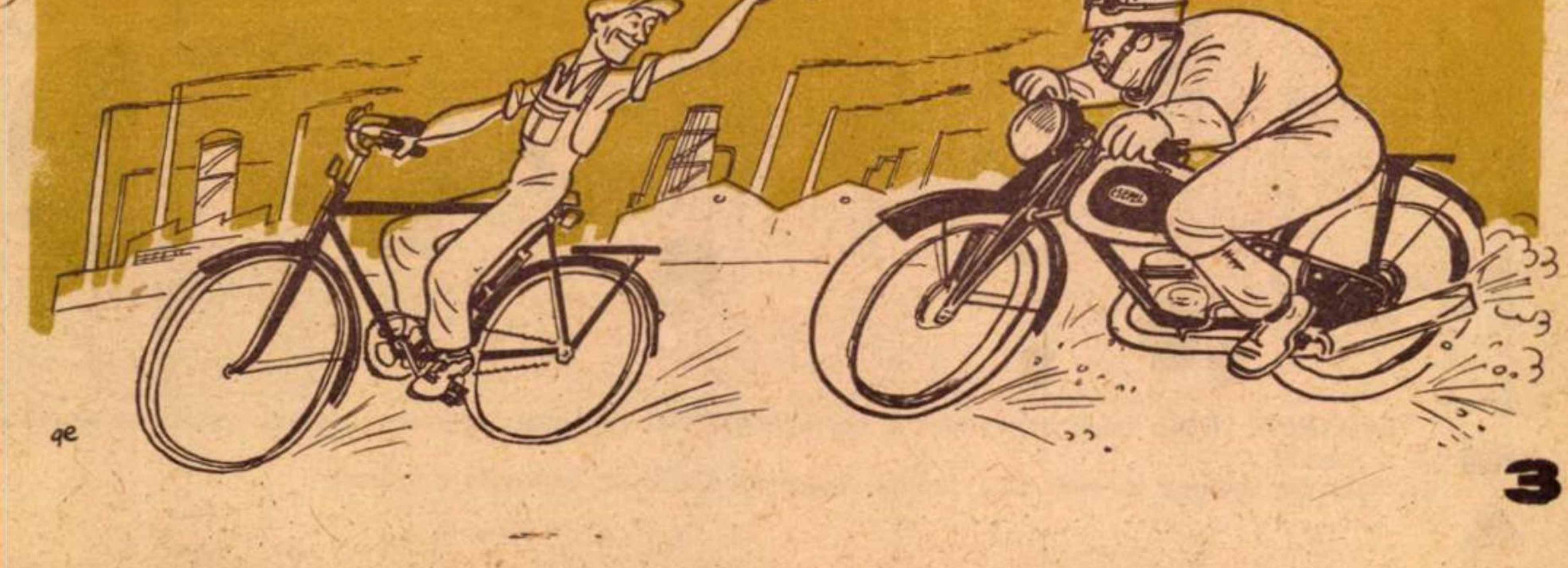

Baktériumháborúra készül az USA

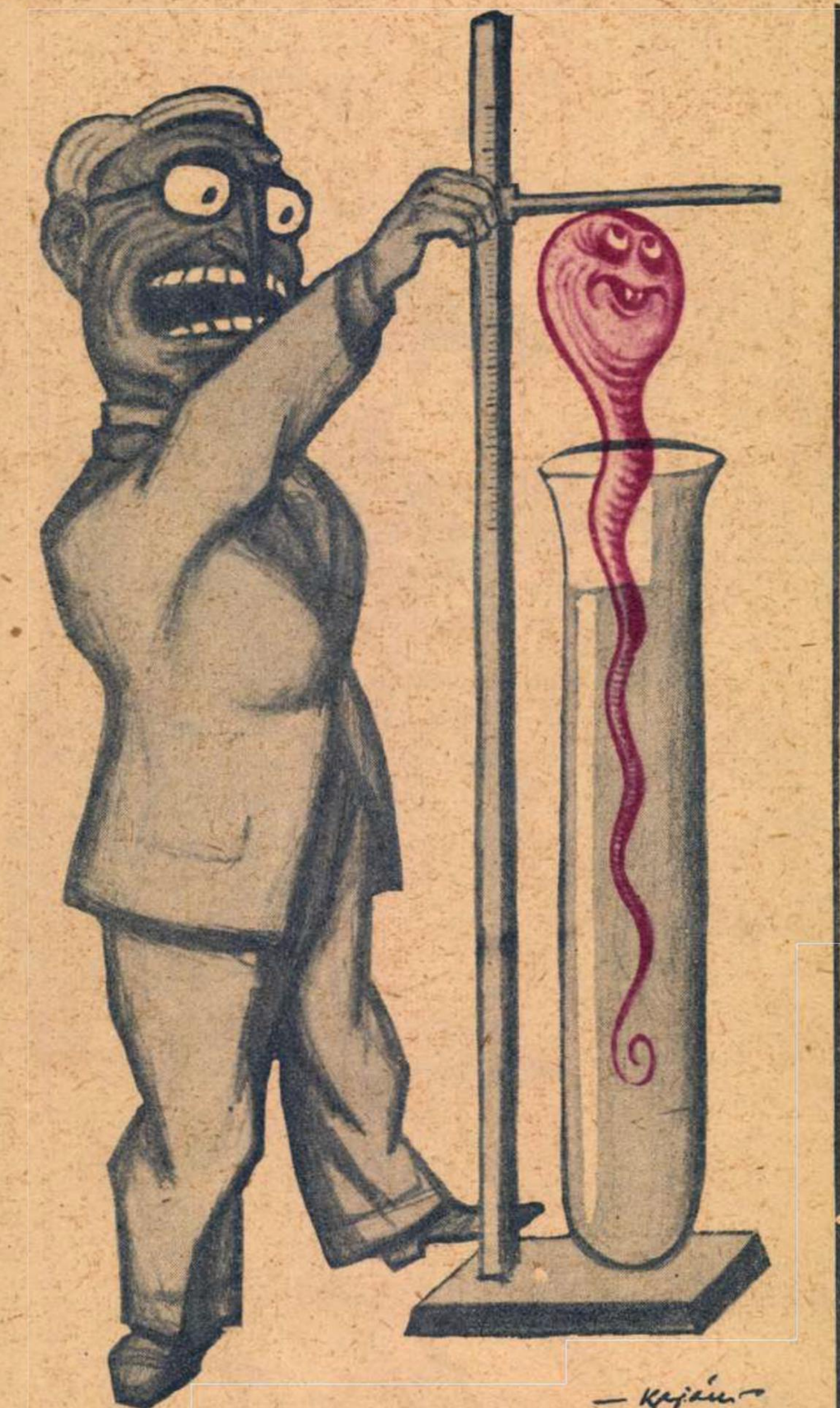

— Alkalmas!

BALESET

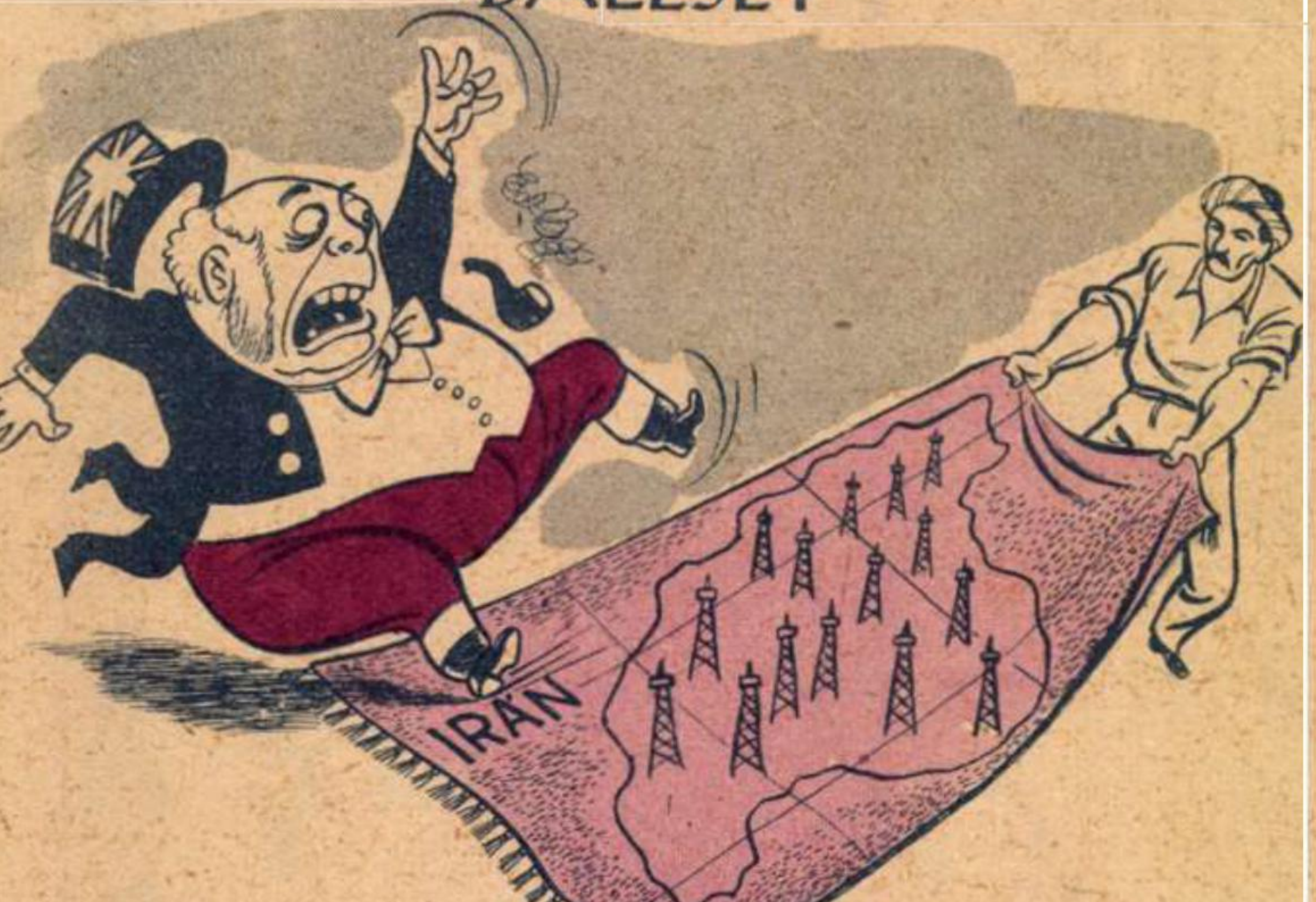

John Bull: Jaj, kirántják alólam a perzsaszőnyeget!

ÁGYÚGYÁROSOK lakomája

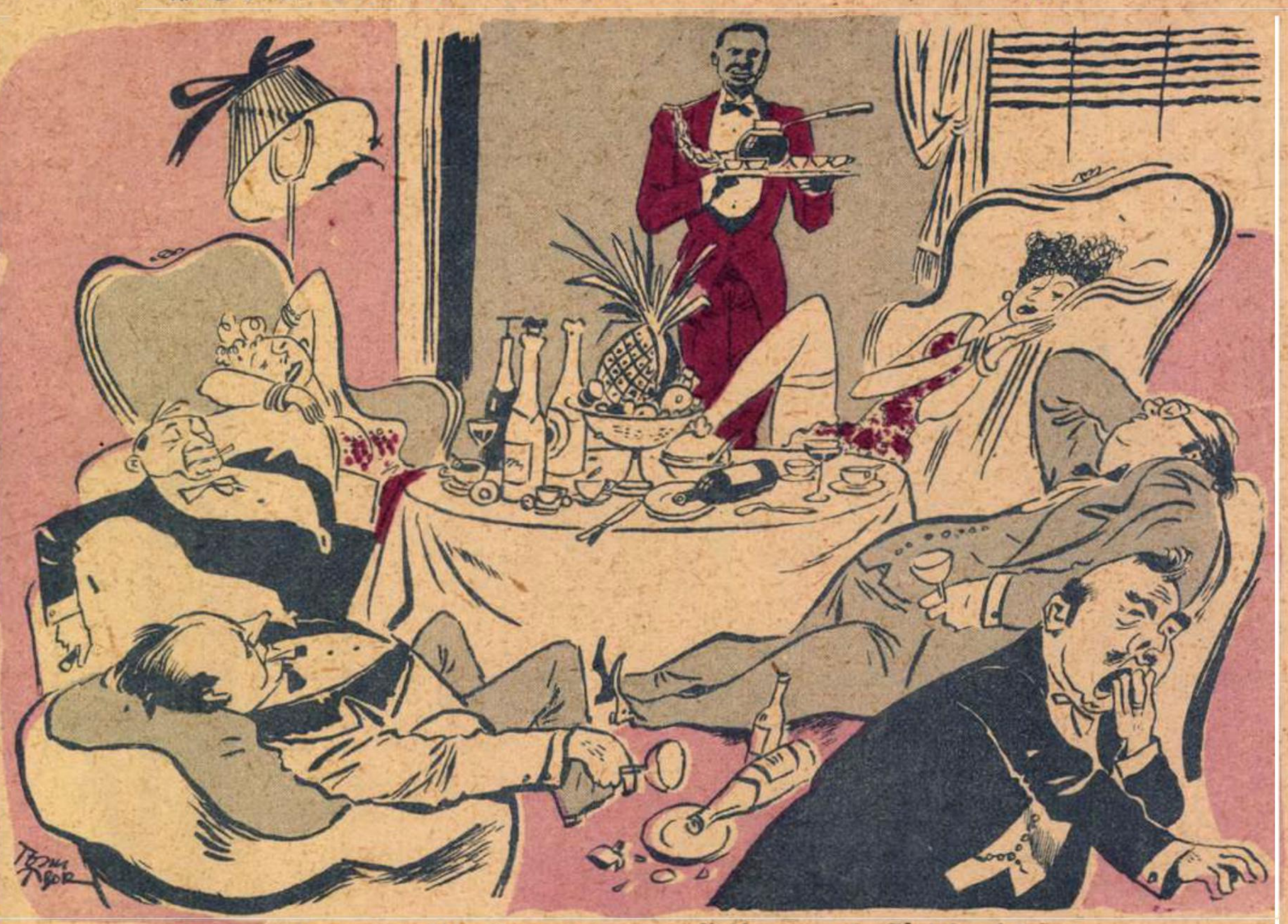

A néger inas: Ugylátszik, az amerikai életforma a tetőfokára hágott

ORSZÁGJÁRÁS KÖZBEN

„KARTÁRS“

Hogyan hogyan se, de az ember úgy van ezekkel az új szavakkal, mint a lány a divattal. Tavaly ilyenkor még olyan ritka volt falun a ballon-kabát, mint a fehér holló, manapság meg csaknem világgá szekálják anyjukat a lányok, ha nem hajlandó a népboltban „ballon-kabátot“ venni.

Mindez pedig Mezőcsátra menet, a miskolci állomás restijében fut át a fejemen, mert hallom, hogy a szomszéd asztalnál azt mondja a pincérnek egy eléggé keresztbe álló szemű atyafi:

— Kartárs, hozzon nekem egy adag bikát!

— Mifenét? — ámul el a pincér.

— Hát szolda-bikát, no! — magyarázza kelletlenül az atyafi.

— Vagy úgy? — világosodik meg a pincér előtt a rendelés értelme, de mint amikor a nap előtt a felhő fut át, hirtelen elkomolyodik az ábrázata.

— Nem hozok, mert nincs.

— Akkor hát, — sóhajt az atyafi, — hozzon helyette még egy fröccsöt kartárs.

No lám. Megint a „kartárs“.

Ha az ember nem hallaná mostanában ok nélkül és unos untalan ezt a szót, azt hihetné, hogy a szomszédos atyafi abból a fajtából való amelyik él-hal az idegen, vagy ritka szavakért. Az ilyenek mondják „nikrofon“-nak a mikrofont, „kanferenciá“-nak a konferenciát s uram bocsá! „kedározás“-nak a káderezést, stb.

De nem, a mi esetünkben nem olyan „,tudományos“ férfiúról van szó, aki jól-rosszul megtanult idegen szavakkal szeretné öregbíteni a tekintélyét, hanem egyszerűen arról, hogy mostanában a falusiak száján valósággal polgárjogot nyert a „kartárs“ szó.

Hogy hogyan és miért? Megpróbálom egy történettel némileg megvilágítani.

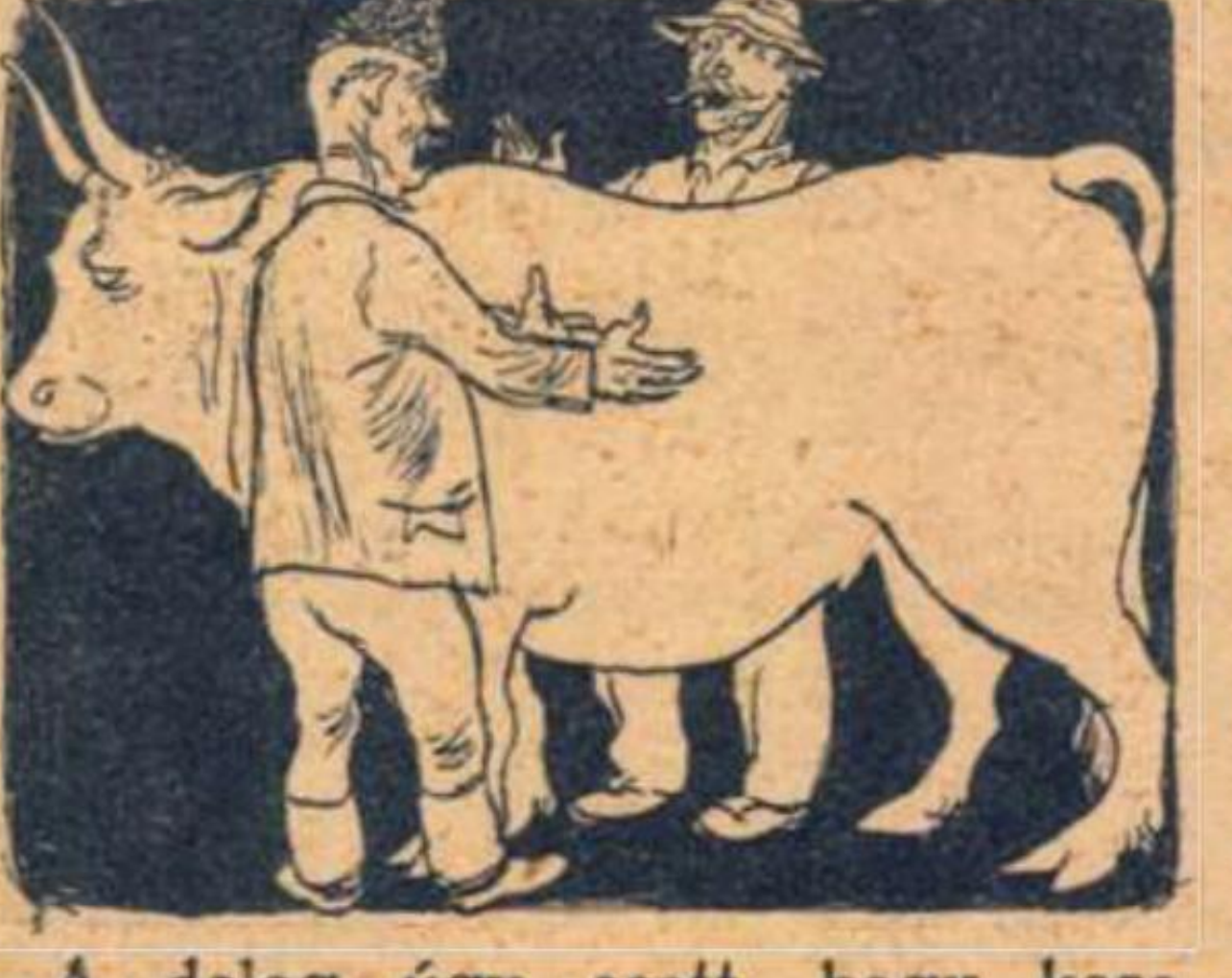

A dolog úgy esett, hogy kora tavaszon a déli határszélen jártam s mivel útba esett, hát az illető község termelőcsoportjában is tiszteletemet tettem.

Azt kérdi tőlem az elnök, bizonyos B. Ferku bácsi:

— Hát a göbölyeinket megnézi-e?

— Megnézhetem, — mondom.

Azzal benyitunk az újonnan tatarozott istállóba, ahol csaknem száz ökör hízik. Szépek, takarosak. Csak úgy reng már rajtuk a faggyú.

— No, göbölyös kartárs, — szólt rá az állatok gondozójára az elnök, — mutasd csak meg az elvtársaknak a vagyonunkat.

— Jól van, elnök kartárs. Megmutathatom, — így a „göbölyös kartárs“ s annak rendje és módja szerint végigvezetett az istállón.

A szakszerű és tanulságos magyarázatot, hogy mikor, mit és dekára mennyit kapnak az állatok, most mellőzzük. De egyáltalán ne mellőzzük azt a beszélgetést, melyet a szemle végén, a behajtott istállóajtón keresztül hallottam. A szemle végén ugyanis B. Ferku bácsi kissé hátramaradt s ugyis mint elnök, így korholta az előbb még „göbölyös kartárs“-nak titulált állatgondozót.

— A mennykű csapjon a jódolgodba, te Mihály! Máskor csak úgy ragyog a jószág szőre, most meg ládd-e, egyiknek is másiknak is piszkos a fara. Mit gondolsz, mit szól majd odakünn az az elvtárs?

— Mán ilyet aztán ne mondj, Ferku, — méltatlankodott a „te Mihállyá“ vedlett „göbölyös kartárs“. — Hisz épp az előbb pucoltam ki az aljukat.

Nem állhattam meg, hogy utána ne kérdezzek, mióta lett divattá náluk a parasztok szájáról eladdig sohase hallott „kartárs“?

— Mióta itt járt nálunk egy úriember, — mondta szemrebbenés nélkül a göbölyös.

— Nem úri-ember volt az te, — szakította félbe a magyarázatot megrovólag az elnök. — A nemzeti vállalat kiküldöttje járt itt, az mondta.

— Akárki volt, — folytatta rendületlenül a göbölyös — de igen szépen mondta, annyi szent. Hogy azt mondja (s itt valósággal elandalodott a göbölyös) kartárs.

Akkor magamba mosolyogva azt hittem, hogy csak helyileg elharapódzott, hivatalos érintkezési formának vélt szokásról van szó, de azóta kiderült, hogy a „kartárs“ országos karriert futott be és Bihartól Vasig töri a parasztok nyelvét.

Hogy megmarad-e vagy idővel elkopik? Azt hiszem, ezzel is úgy vagyunk, mint a gyerek az éretlen almával. Addig rágja, addig hersegteti, míg a foga vásik tőle.

Urbán Ernő

ILYEN ELNÖK NEM KELL NEKÜNK!

Józsa községben a tanácselnök, Szabó Imre, elnézte a feketevágásokat.
(A Szabad Nép cikkéből.)

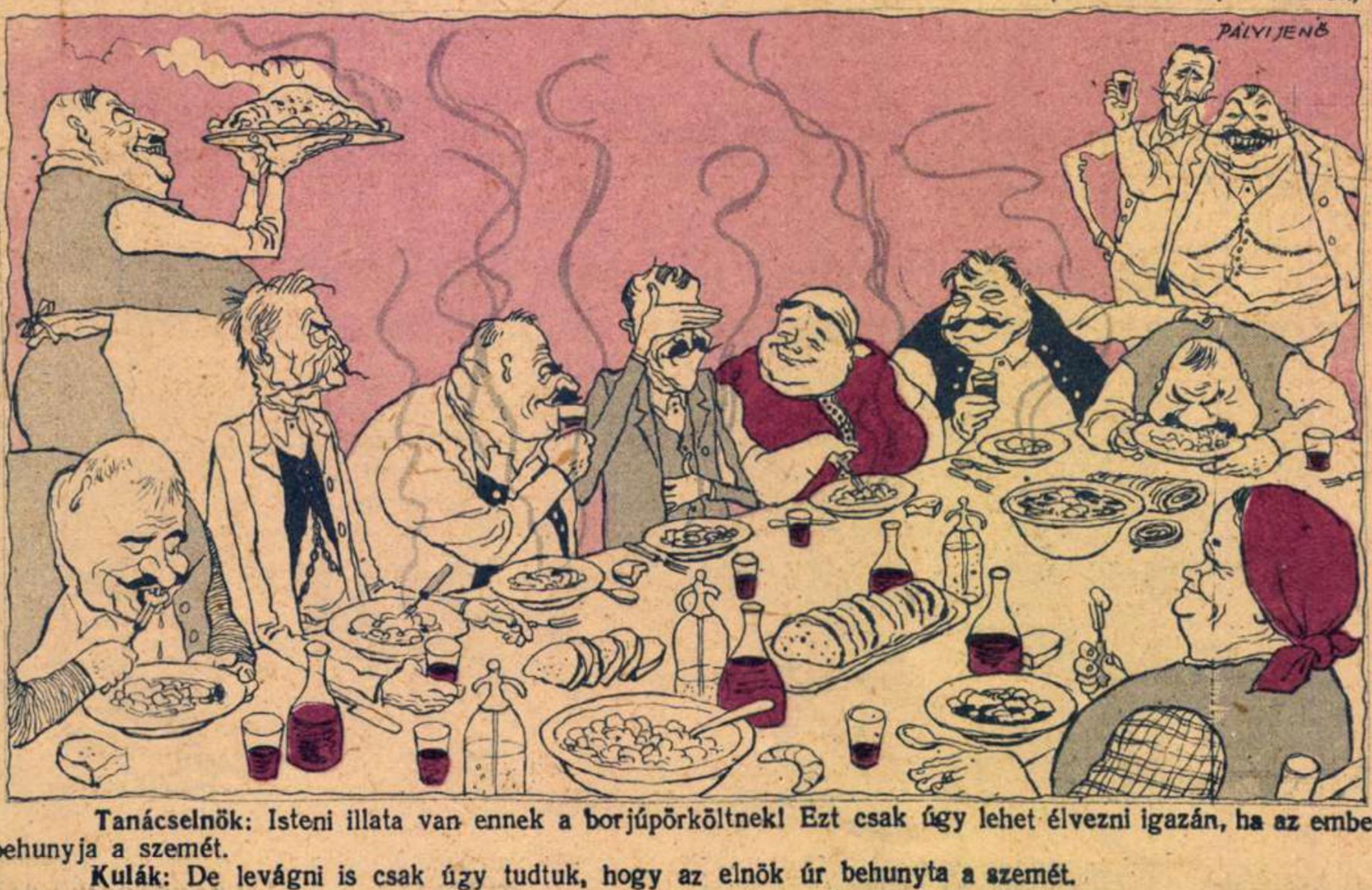

Tanácselnök: Isteni illata van ennek a borjúpörköltnek! Ezt csak úgy lehet élvezni igazán, ha az ember behunyja a szemét.

Kulák: De levágni is csak úgy tudtuk, hogy az elnök úr behunyta a szemét.

Nyugateurópa kezébe vette a gyeplőt

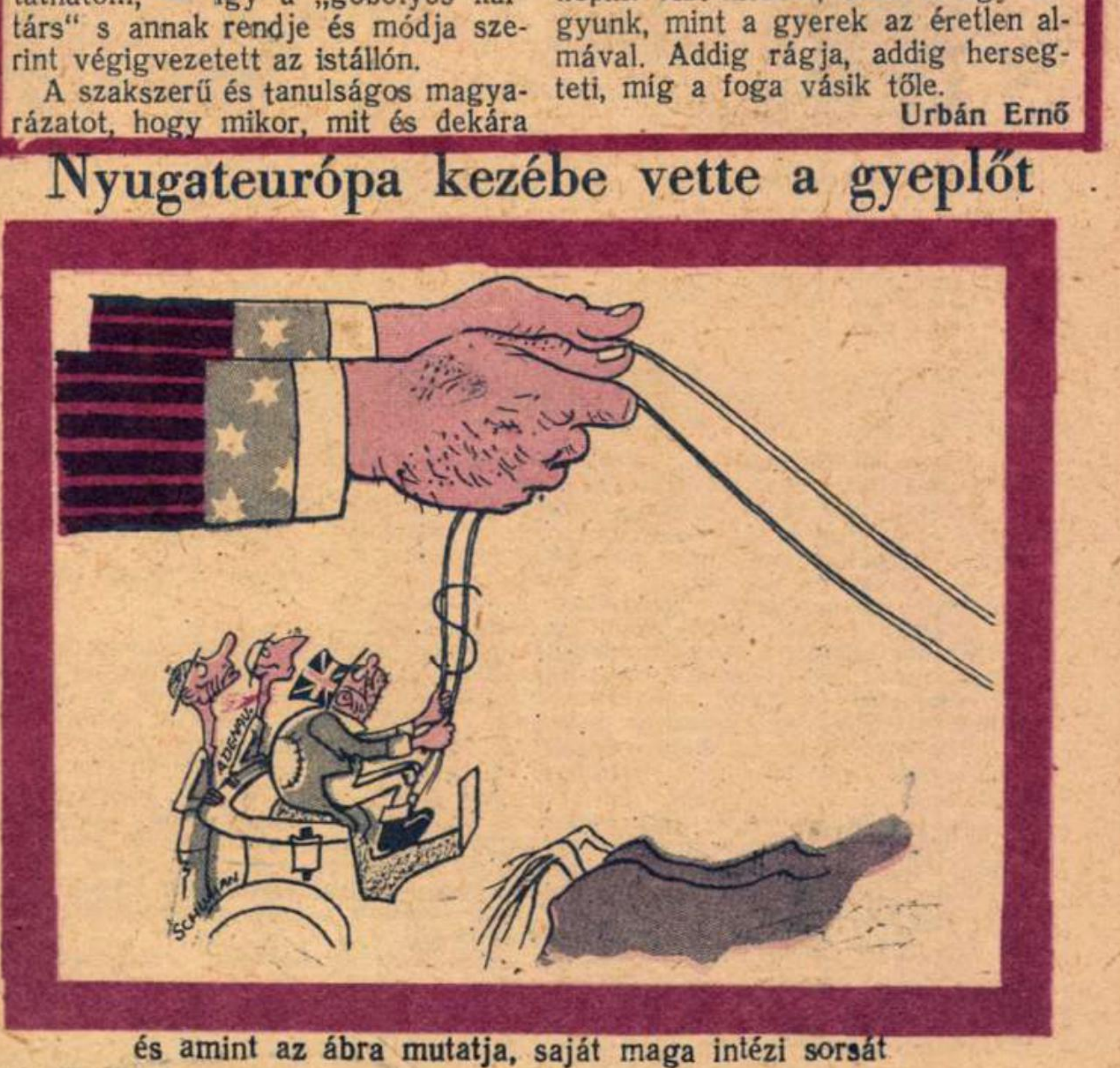

és amint az ábra mutatja, saját maga intézi sorsát

A felemelt ötéves tervhez
Vas Zoltán országgyűlési beszédéből

A negyedévi terv túlteljesítése: a tömegek népszavazása a felemelt terv mellett.

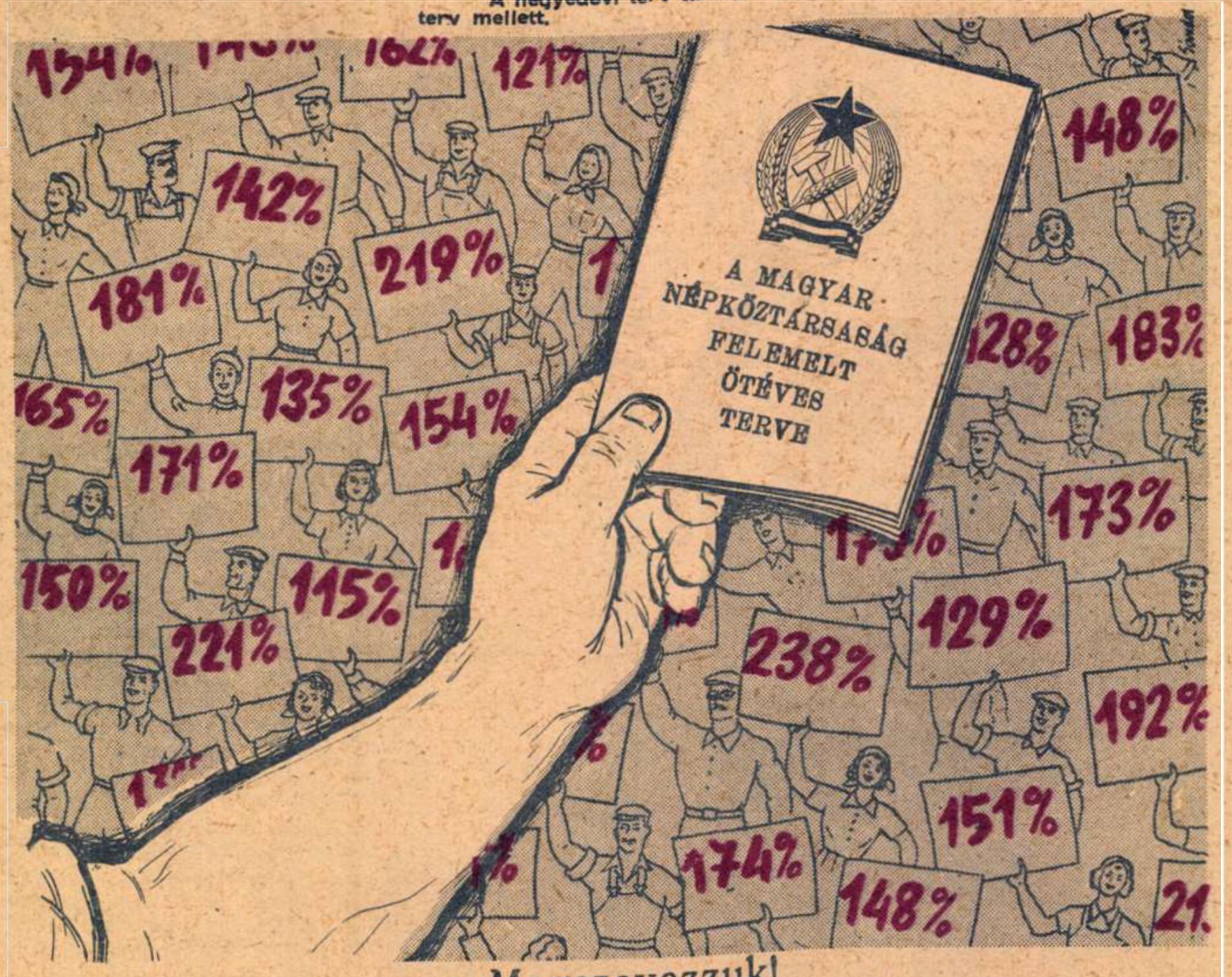

— Megszavazzuk!

A Kossuth Lajos-téren

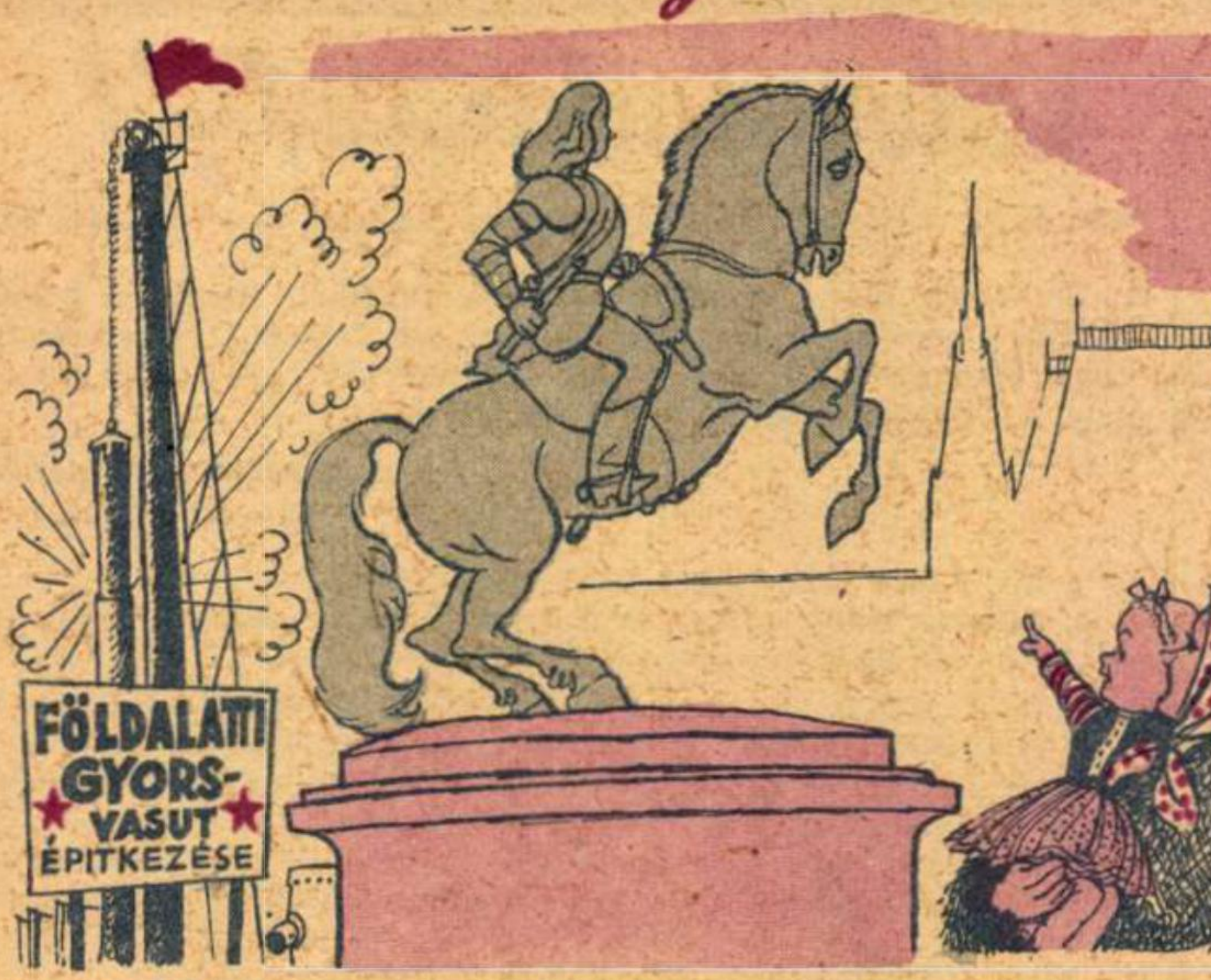

— Anyukám, ez a ló azért ágaskodik, mert megijedt attól a zajtól?

Megtörtént

— Huuu-u-u-u-uuu-u-u-u! — rikoltott a munkaidő végét jelző sziréna a Budapesti Kábelgyárban. Néhány perc mulva a Budafoki-út zsúfolásig megtelt hazasiető emberekkel.

Parák Imre, az oktatási felelős búsan nézett utánuk, aztán megrázta a fejét.

—Távozz tőlem sátán! — kergette el a hazafelé siető kerge gondolatokat. — Előadás lesz!

Kinyitotta a hatalmas kultúrterem szárnyas kapuját. Bent olyan csüggedten sorakoztak a székek, szám szerint vagy hatszázan, hogy Parák Imre úgy érezte: ő a felelős a székek szomorú árvaságáért, neki kell megtölteni valamennyit.

Telt, mult az idő, de az előadásra egyetlen élő lélek se lehetett kíváncsi, mert a hazafelé indulók még a kultúrterem környékét is messze elkerülték. Parák elvtárs várt egy darabig, aztán így okoskodott:

— Régi mondás, hogy egy fecske nem csinál nyarat. Miért keltsek feltűnést? Egyetlen ember az üres teremben feltűnőbb, mintha az az egy sincs ott. Ha mást nem érdekel az előadás, miért érdekeljen engem? — és mikor éleslátó és jövőbemutató érveivel végkép sikerült meggyőznie önmagát, szedte a sátorfáját és hazament.

A kultúrterem unalmában nagyot ásított és már-már aludni tért, a székek reménytvesztve hajtották le támláikat, a súgólyuk is magára húzta a színpadi függönyt és majdnem durmolni kezdett, mikor....! Nos, alig merem kimondani. Mikor megjelent az első ember az előadásra!

Izgatottan jött-ment az ember. Először a tizedik sorban telepedett le, de észrevette, hogy nem jól választott. Kicsit rövidlátó volt, hát előbbre ült a negyedik sorba, de ez sem elégítette ki. Végül a második sorban úgy középtájt nézett ki magának egy csinos barna széket. Leült és várt... Várt. Nem vethetünk semmit a szemére, amikor megállapítjuk, hogy a várakozás tizenkettedik percében emberünknek lassan leereszkedtek a szempillái. Elaludt.

Az előadást négyre hirdették, most pedig félöt is elmult már. De nem kell elcsüggednünk, az első tanulnivágyó nem alhatott másnap reggelig, mert újra nyílt az ajtó és egy második ember lépett be rajta lihegve. Látszott rajta, hogy lelkiismereti ügyének tekinti az előadást, hogy csak azért késett, mert valami fatális véletlen akadályozta a pontos megjelenésben. Tudta, hogy elkésett, és mikor az ajtótól a terem felé fordult, úgy érezte, hogy hatszáz égő szempár szemrehányó tekintete fúródik a hátába. Aztán végignézett az üres termen. Meglátta az alvó embert. Tanácstalanul köhintett kettőt, aztán odament hozzá és gyöngéden megrázta.

Az alvó ember megfordult és így sóhajtott megtörten:

— Hagyj aludni, Katinka! — ami roppant meglepte a keltegető embert, mivel, hogy az ő becsületes neve Révész Antal volt. Tudta, hogy létezik valaki, aki roppantul hasonlít rá és Párkány Dezsőnek hívják, de Katinka nevűvel még soha nem tévesztették össze. Jobban megrázta az alvó embert.

— Ho... hol va... — kérdezte az immár felébredt ember, aztán körülnézett és megismerte az üzem kultúrtermét.

— Ilyen kevesen jöttek össze? — kérdezte a keltegető.

— Hát elég kevesen. Kezdődik a film előadás? — felelt kérdéssel az, aki felébredt.

— Micsoda film?! Itt természettudományi előadás lesz! — kiáltott rá felháborodva a második ember és idegességében fel-alá rótta a termet.

Az első ember kitörölte szeméből az álmot, felállt, szép nyugodtan begombolkozott és széktől székig surranva oldalgott kifelé. Az ajtóból visszaszólt:

— Akkor én megyek. Maga még marad?

— Maradok, — felelt keserves arccal a második. — Mit tehetek mást? — és szinte szégyenkezve bökte ki végül: — Hiszen... én vagyok az előadó!

Országh György

A BÉKETÁBOR NEVÉBEN

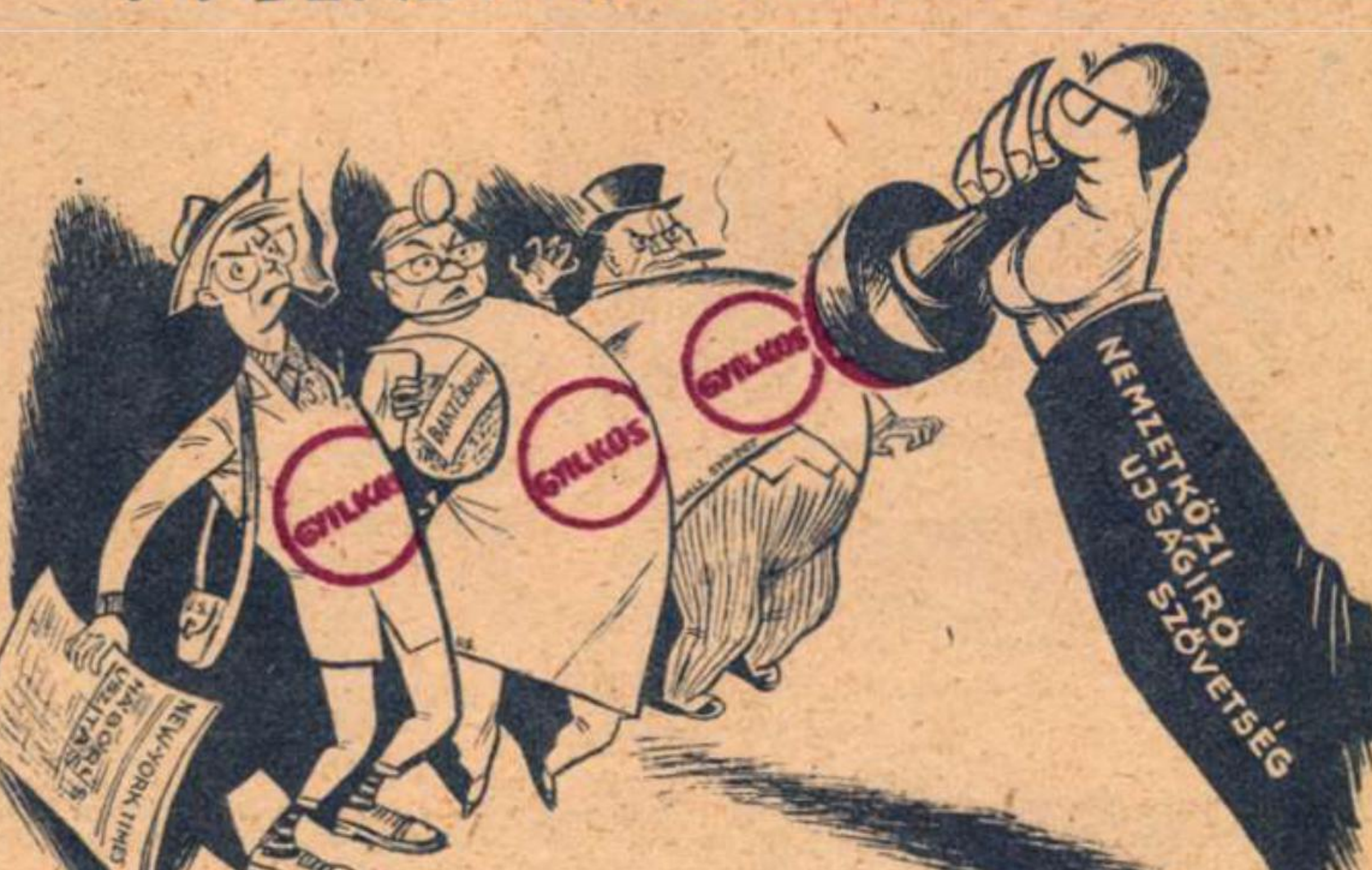

Intervenciós Tito

Titoék katonákat küldtek a koreai intervenciós hadseregbe — olvassuk az ujságokban. Az ember kétszer-háromszor elolvassa a címet. Ki küldött? Mit? Hová?

Tito küldött. Mit küldött? Jugoszláv katonákat. Honnan? Csak innen, a Dráva és a Száva partjáról. Hová? Csak ide a Csendes-Óceán partjára. Milyen célból? Meghalási célból.

Minekutána az ember így tisztázta magában a hihetetlen tényállást, elkezd gondolkozni rajta. Megőrült Tito?

Dehogy őrült meg. Ott áll nagyon józanul Jugoszlávia pultja mögött, a kezét dörzsöli és azt mondja:

— Csomagold be az ásványi kincseket az uraknak, Gyilasz fiam!

Aztán utánuk szól az uraknak:

— Ja igaz, katonát nem tetszenek parancsolni?

Az urak egymásra néznek és azt mondják:

— Well, lehet róla szó. Hogy adja?

Tito csippent a szemével:

— Nem fogunk összeveszni, uraim. Hová küldessem az árut?

— Csak ide, Koreába.

— Meglesz kérem. Ha el tetszett használni, tessék utánarendelni.

Az urak elégedetten néznek széjjel:

— Jó kis üzlet ez.

—Hát nem mondom, elég szépen megélek belőle. Csak egy baj van.

— Ugyan micsoda?

— A portékának kezd kinyílni a szeme...

HETI KRÓNIKA

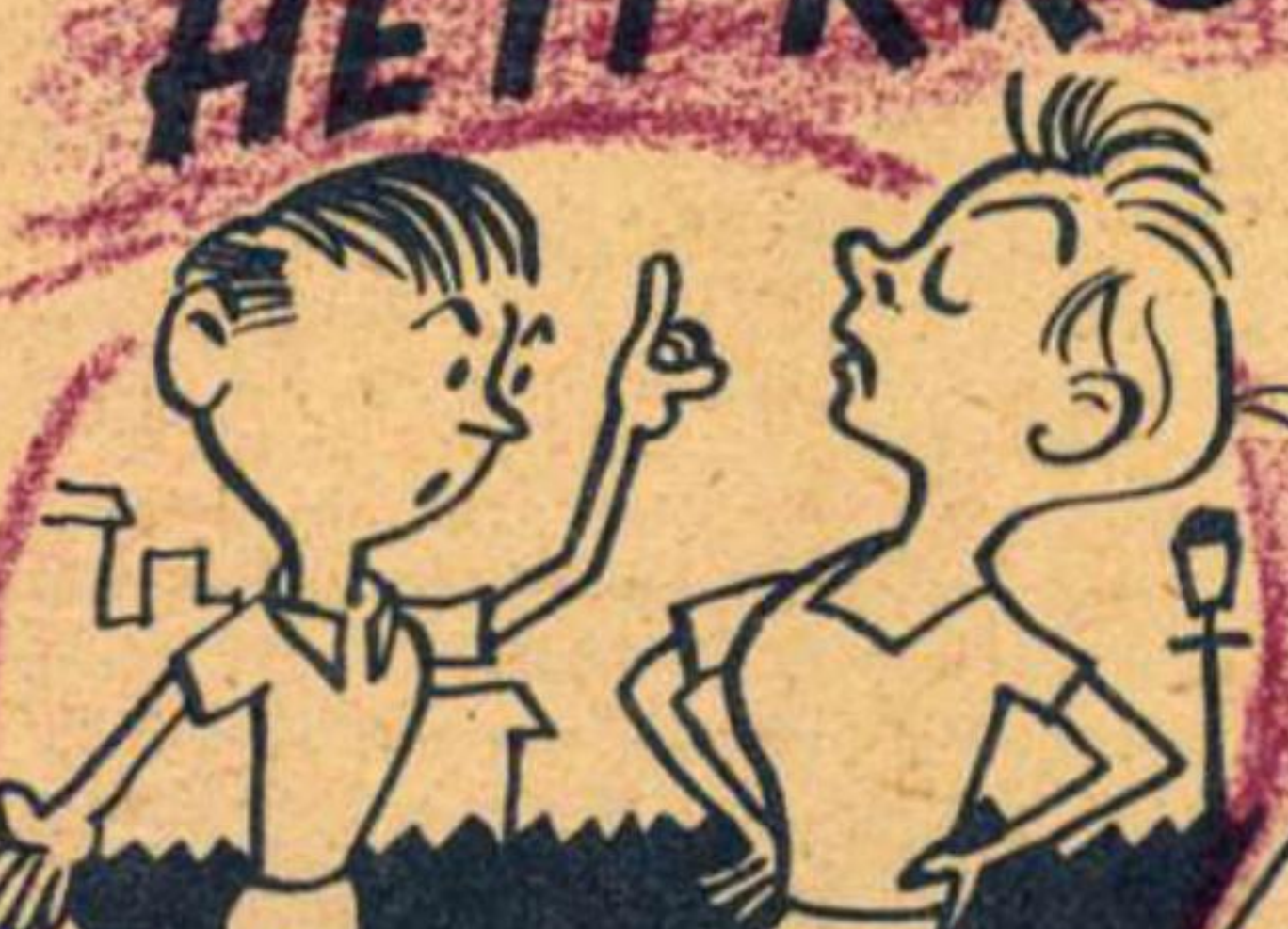

A SALZBURGIAKAT KILAKOLTATJÁK AZ AMERIKAIAK

— Mit hencegsz Hansi?

— Az én apukámat egy ezredes rúgta ki az utcára, a tiédet meg csak egy őrmester...

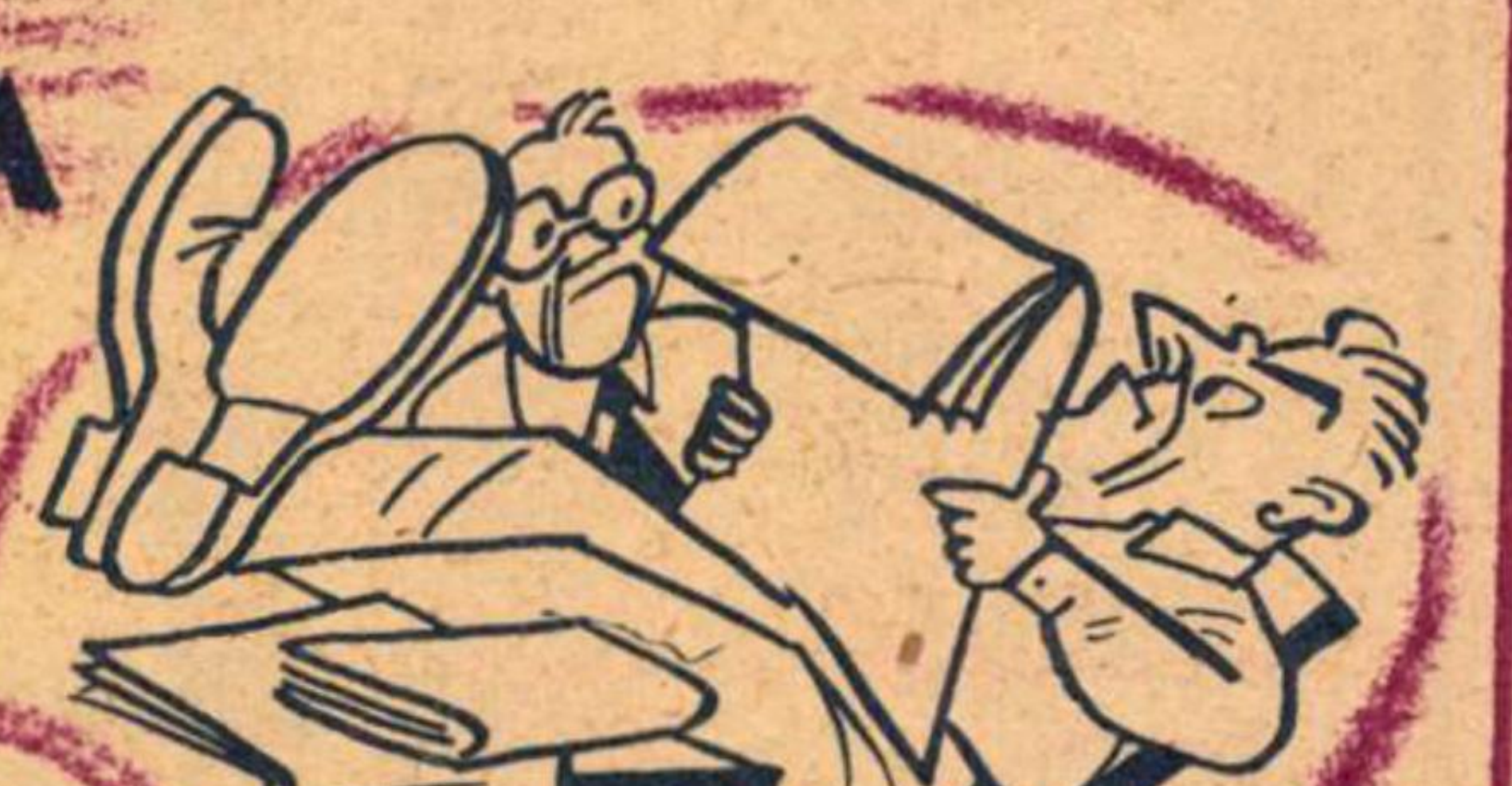

HAT BÉKEHARCOST ÍTÉLTEK HALÁLRA A FÜLÖP-SZIGETEKEN

— A világ fel van háborodva a hat békeharcos halálos ítélete miatt, colonel!

— Érdekes ez a világ! A multkor felmentettünk hat háborús bűnöst, az se tetszett nekik...

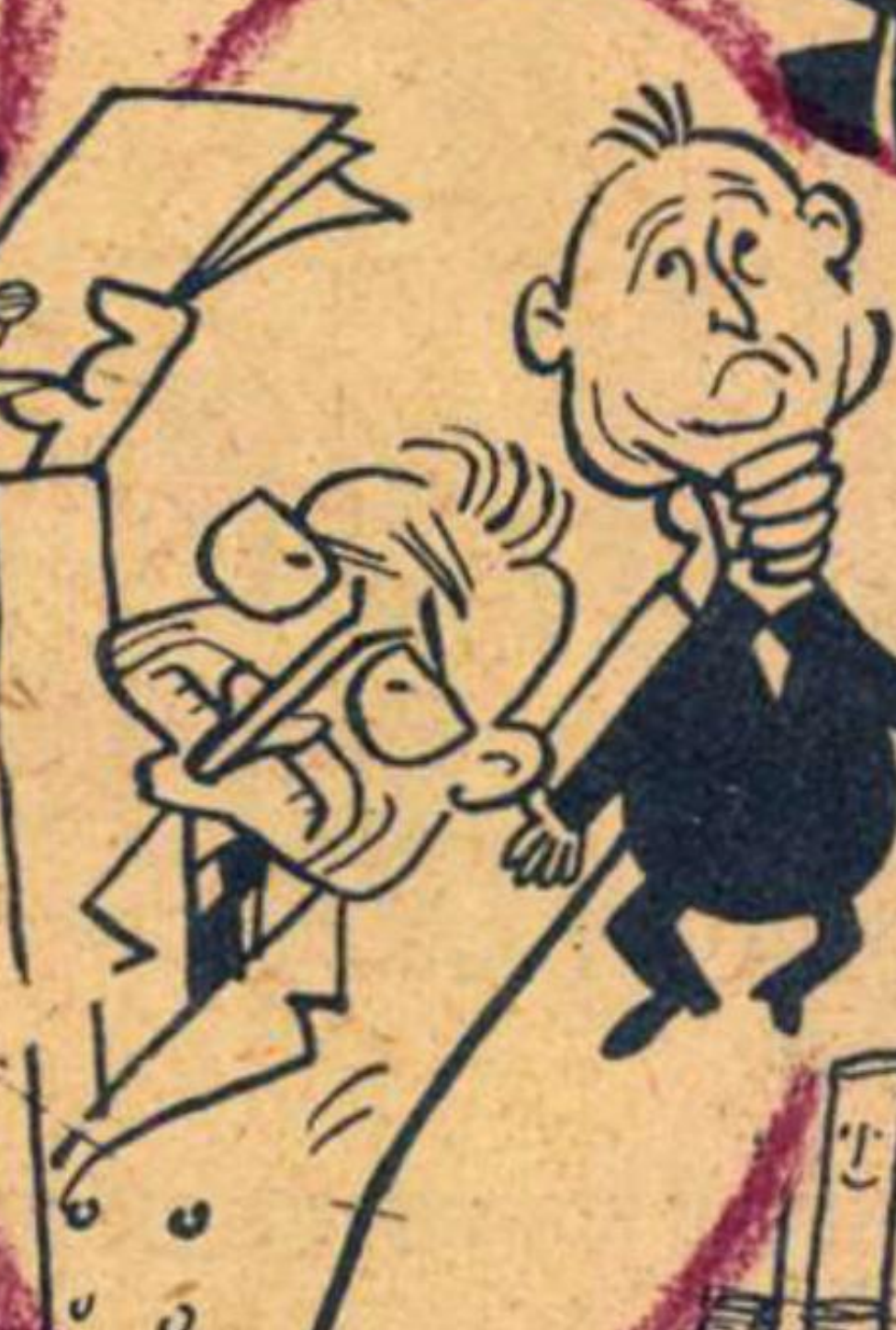

Hamisított okmányokat terjesztettek Trumanék az ENSz elé

— A koreai háborúról okmányok vannak a kezünkben!

— Dehiszen ezek az okmányok hamisak!

— Nem baj, mert nemcsak az okmányok, de Trygve Lie is a kezünkben van.

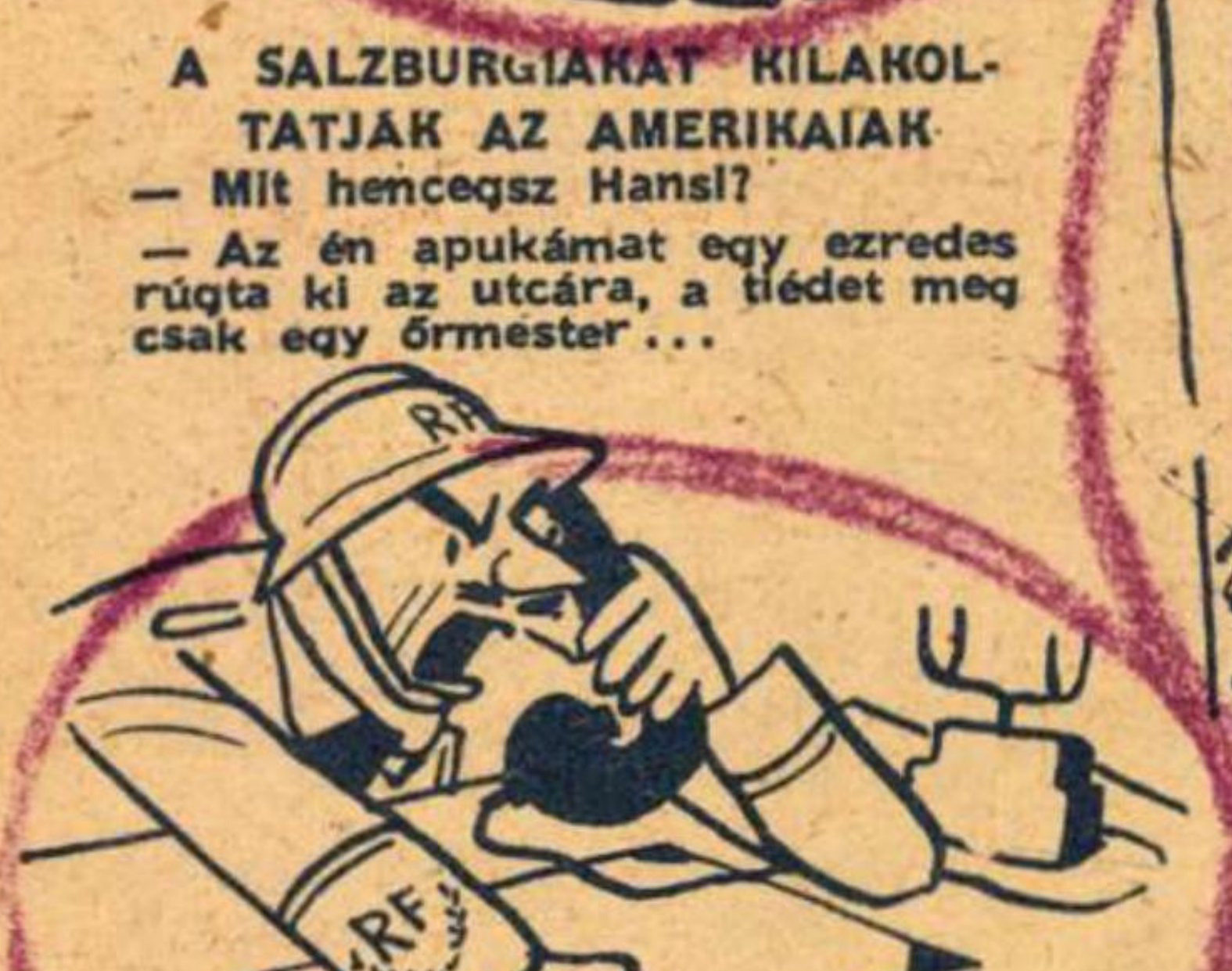

AZ AFRIKAI PORTO NOVOBAN FRANCIA RENDŐRÖK LETARTÓZTATTAK EGY NÉGER SOFŐRT, MERT MEGELŐZÖTT EGY RENDŐRSÉGI AUTÓT, AZTÁN HALOMRA LŐTTÉK AZ EMIATT TÜNTETŐ EMBEREKET

— Halló, Páris? Kérünk még tizezer töltényt!

— Milyen célra kell?

— Az autóforgalom szabályozására.

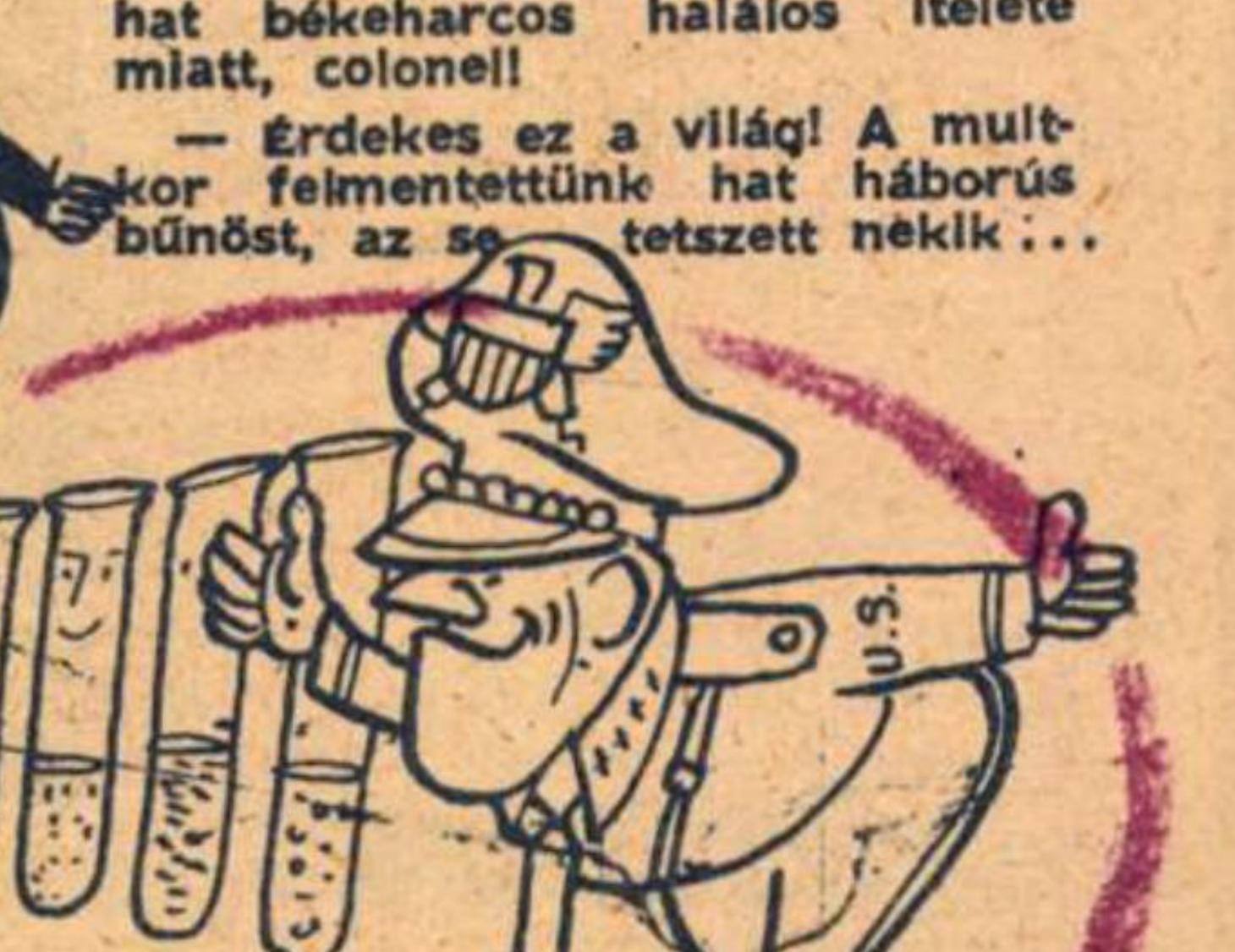

KITÜNTETTEK EGY AMERIKAI TÁBORNOKOT A BAKTÉRIUMFEGYVER ALKALMAZÁSÁÉRT KOREÁBAN

Crofford Sames: Köszönöm a kitüntetést, de lojálisan meg kell állapitanom, hogy a dicsőség egy része a himlőbacillusokat illeti...

Kapzsi lakáj

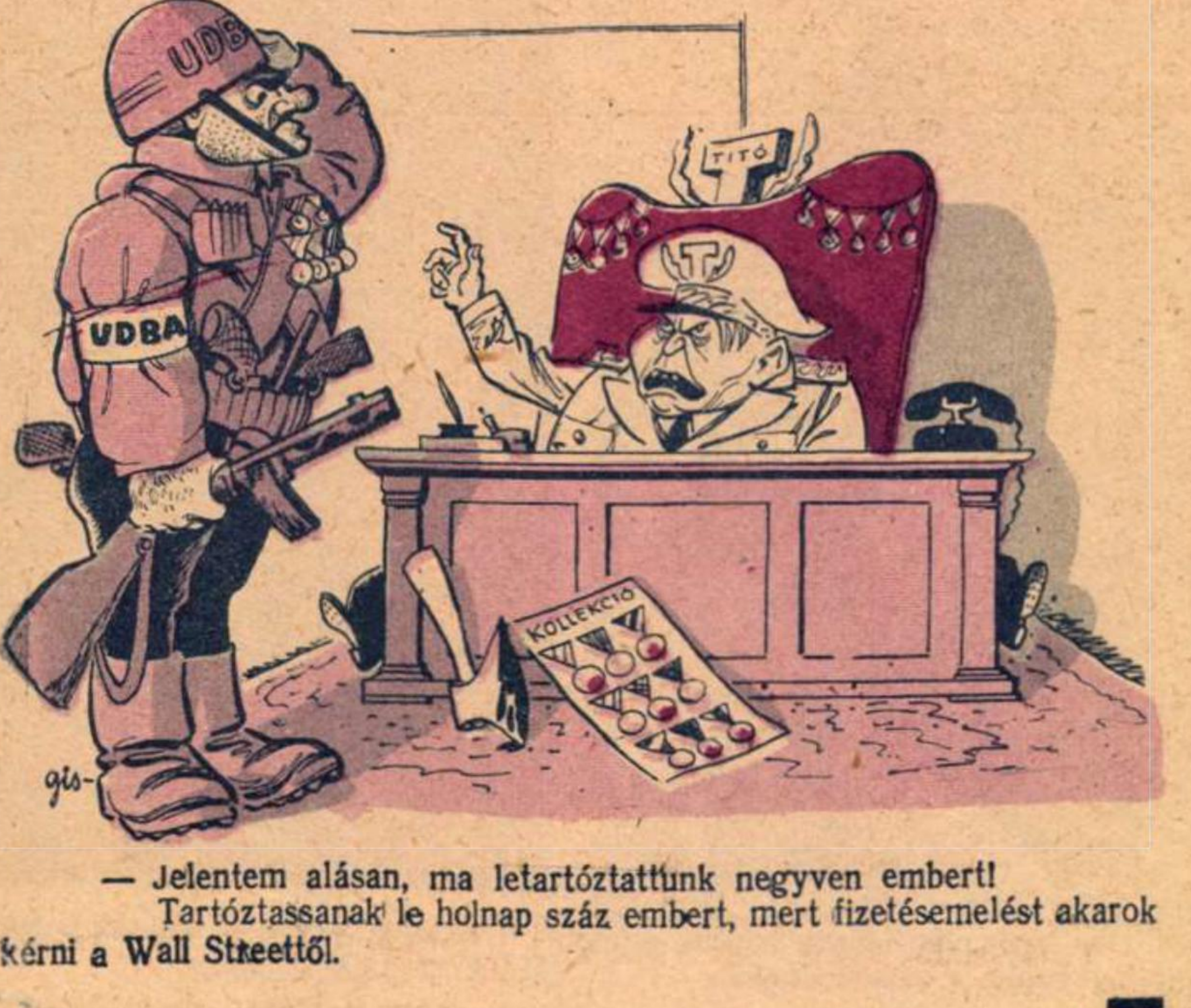

— Jelentem alásan, ma letartóztattunk negyven embert!

Tartóztassanak le holnap száz embert, mert fizetésemelést akarok kérni a Wall Streettől.

Chicagóban pár dollárért lehet gyilkoltatni

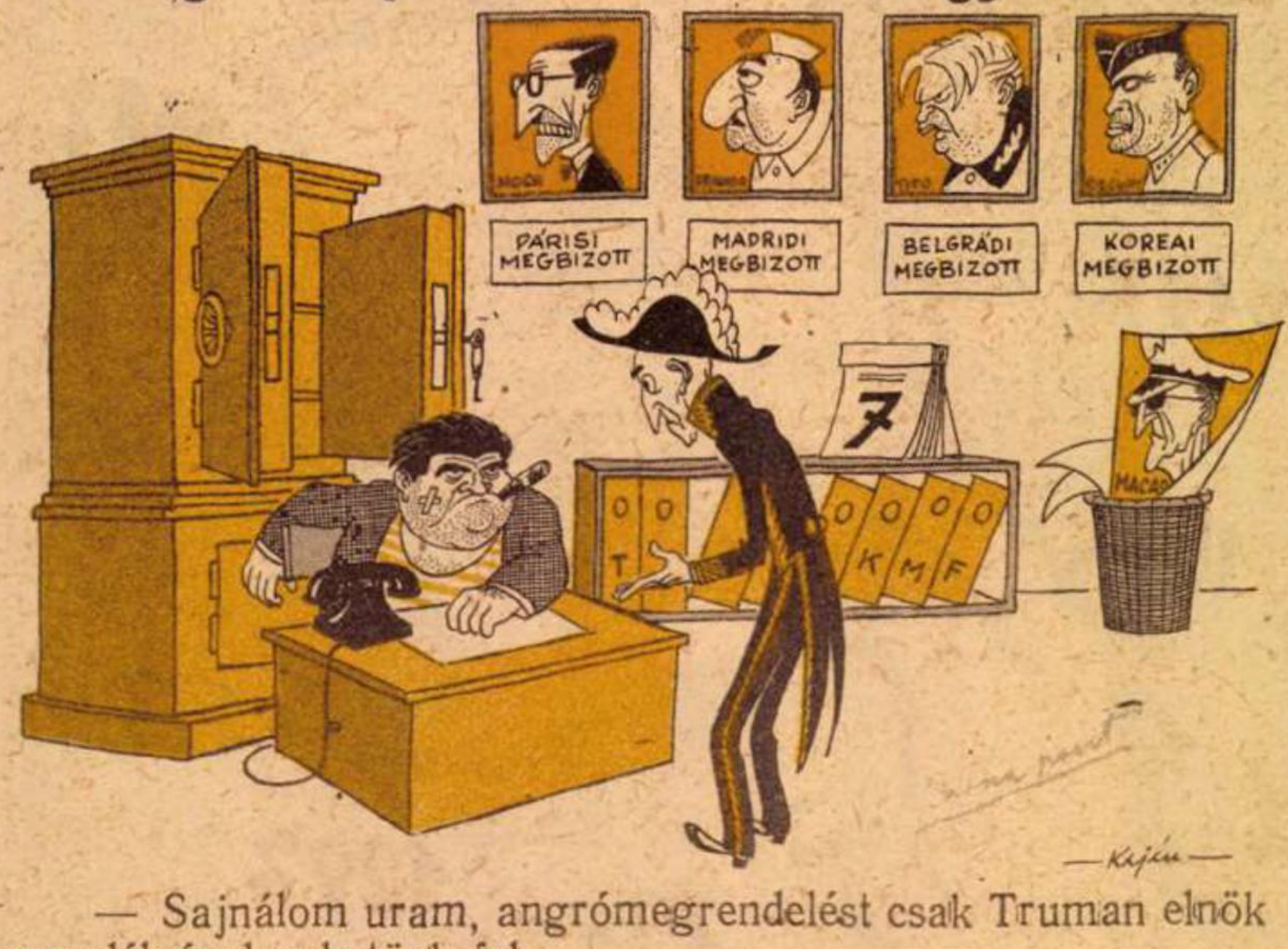

— Sajnálom uram, angrómegrendelést csak Truman elnök engedélyével vehetünk fel.

A Martin-kemencék várják az összegyüjtött ócskavasat

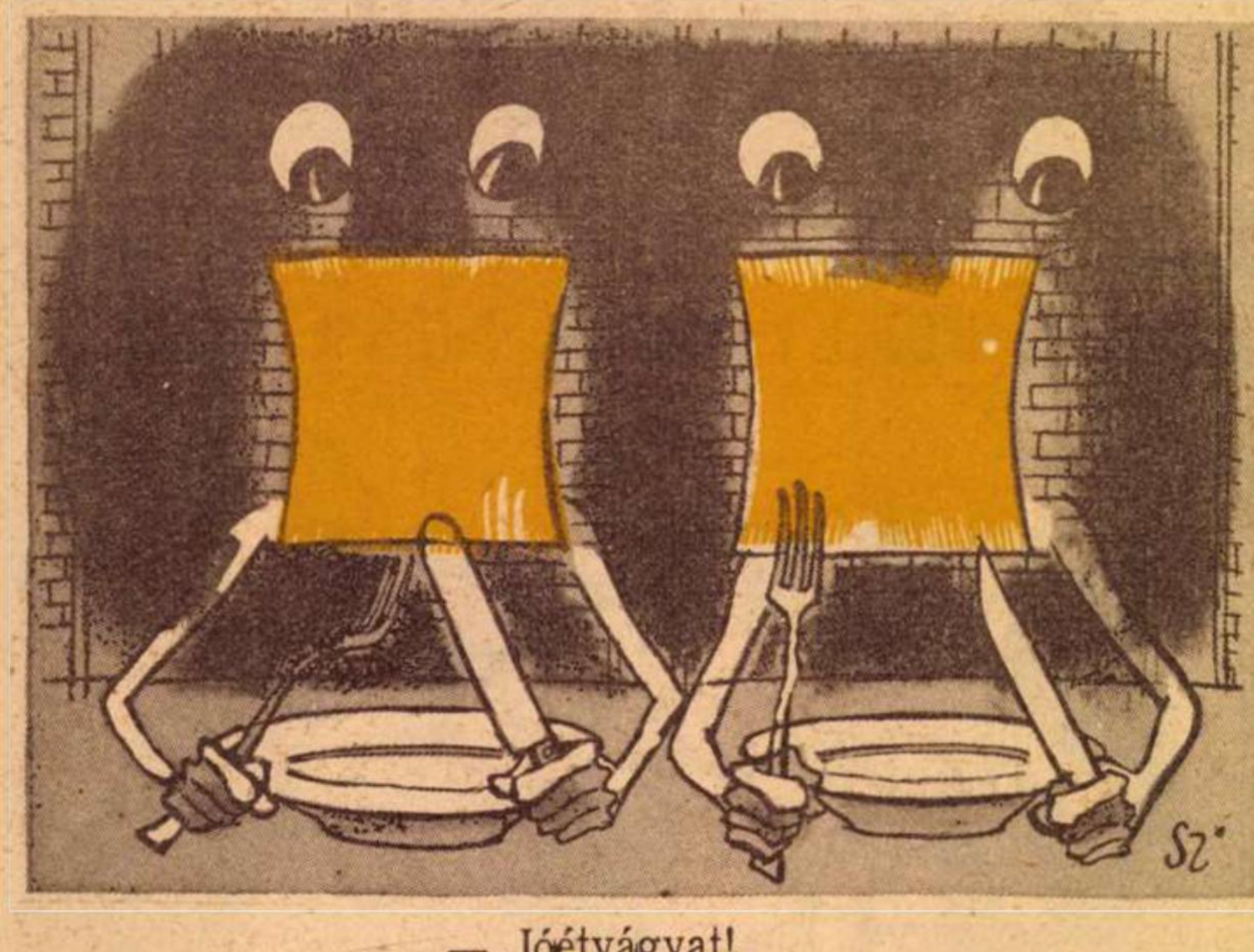

— Jóétvágyat!

Hangverseny egy USA-hadikórházban

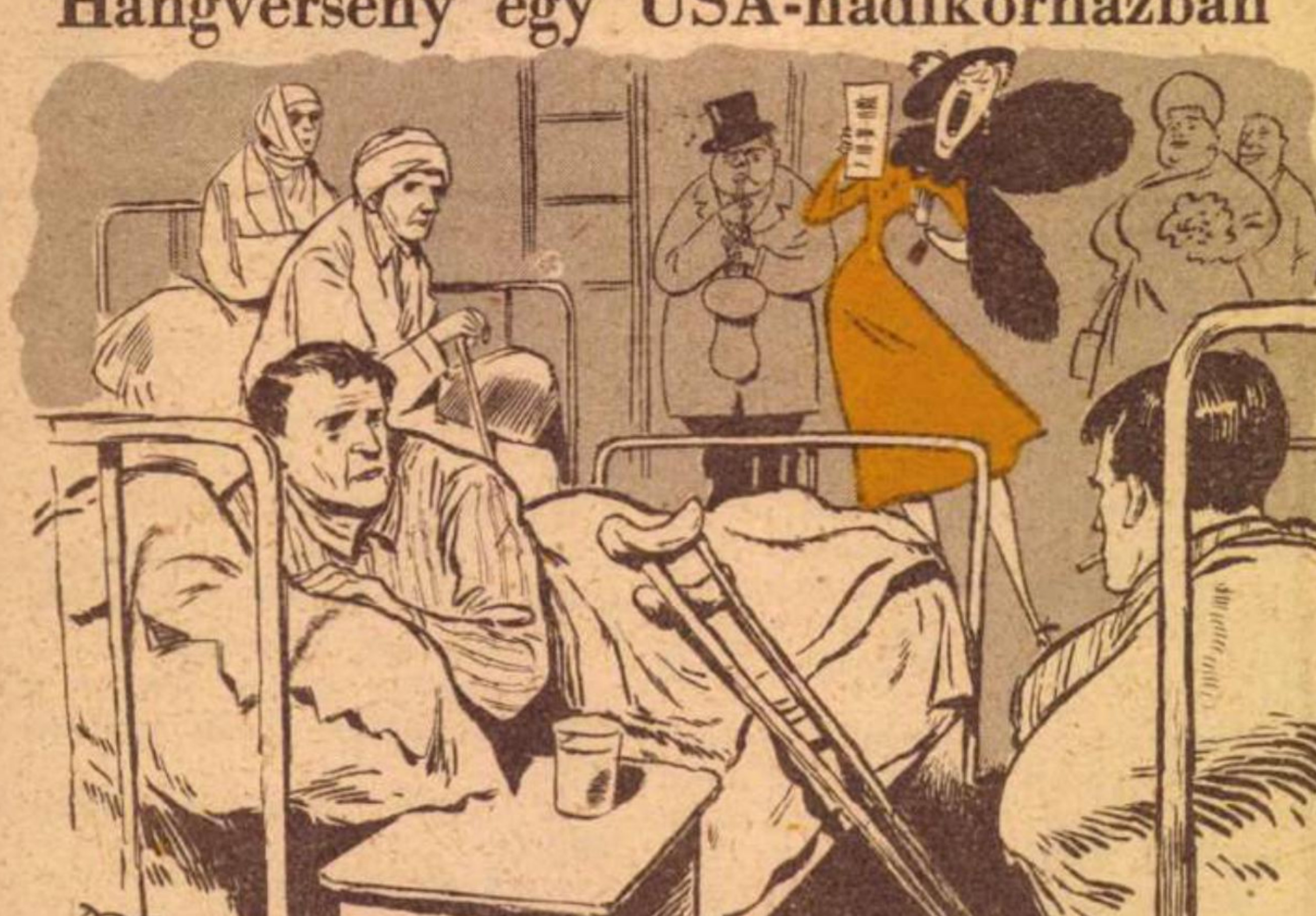

Sebesült USA-katona: Kissé drága a belépődíj erre a hangversenyre. Én például a féllábammal fizettem érte!

Már a madarak is csiripelik

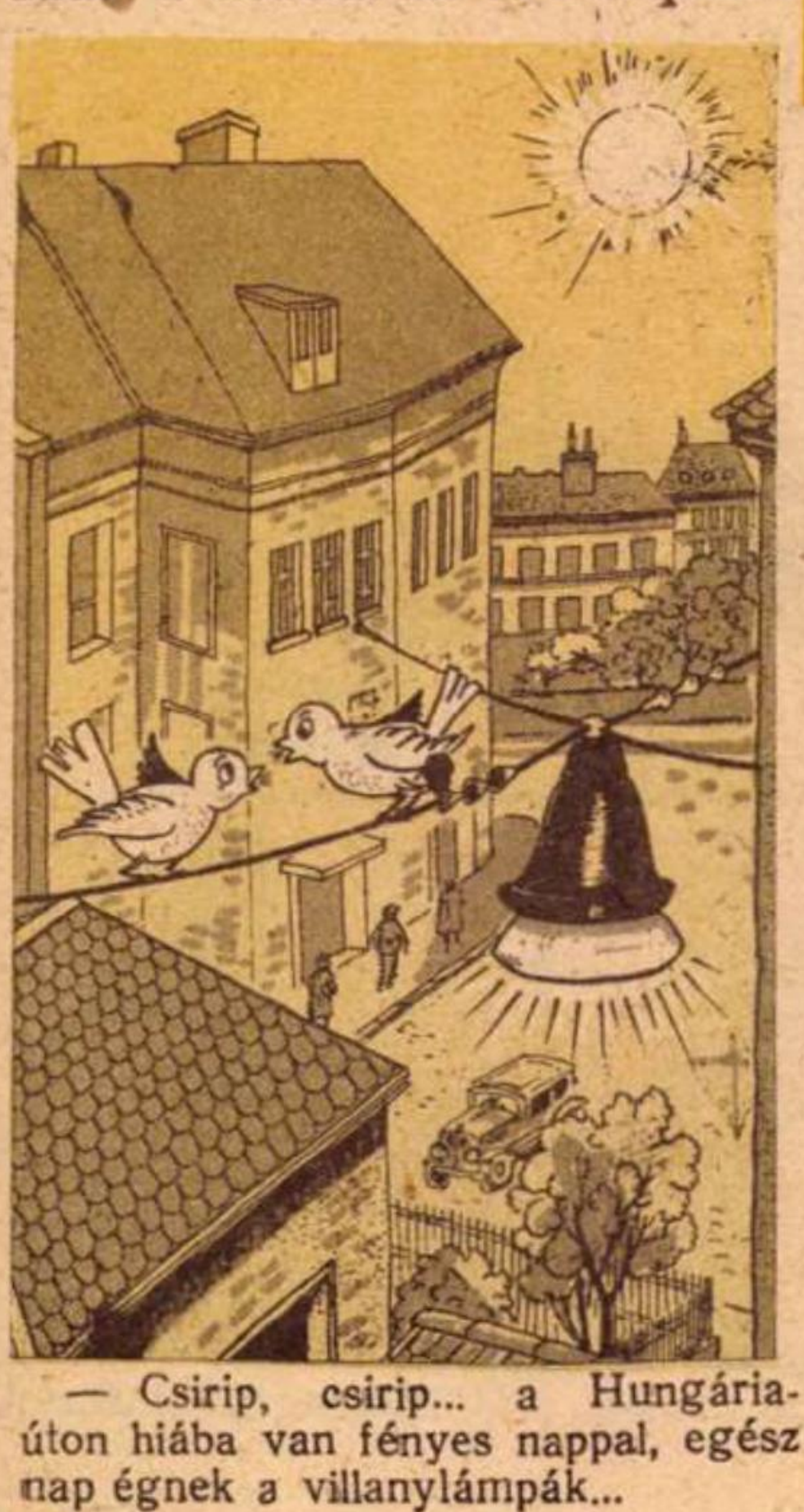

— Csirip, csirip... a Hungária-úton hiába van fényes nappal, egész nap égnek a villanylámpák...

Kísértetek az éjszakában

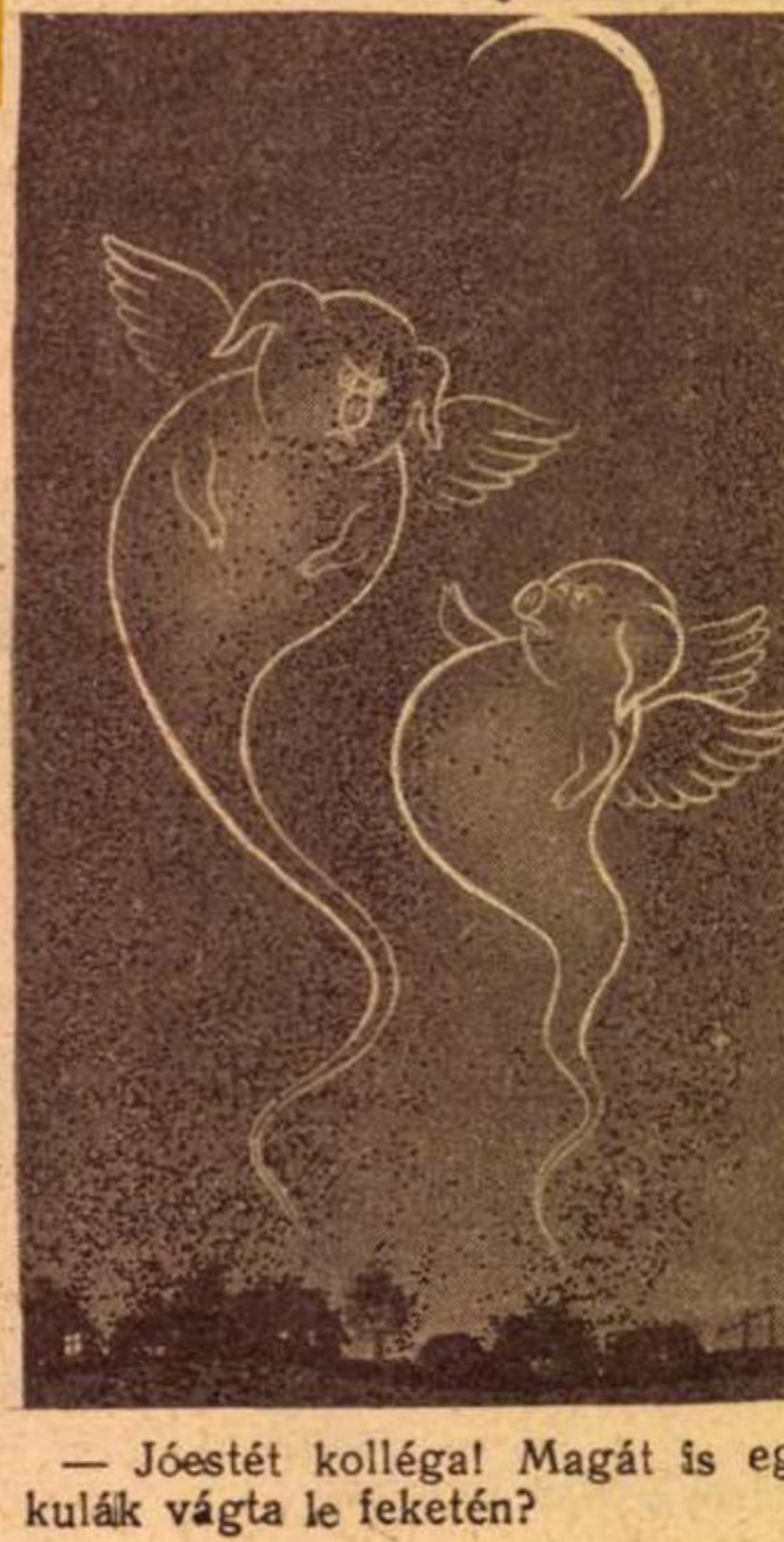

— Jóestét kolléga! Magát is egy kulák vágta le feketén?

Le a bürokráciával!

POSTAKÖNYV

A posta a közönséges levélpostai küldemények részére a közületeknek feladókönyvet szolgáltat ki, amelynek belső fedőlapján igazolja, hogy a könyv 1—200-ig 200 egyeslapot tartalmaz és például a Gyapjúkereskedelmi Vállalat közönséges levélpostai küldeményeinek feladására szolgál. A feladókönyv tartalmazza az adatok részére szükséges rovatokat: ügydarabok száma, címzett neve, rendeltetési hely, stb.

Ez a postakönyv azt a hitet kelti a szemlélőben, hogy a posta az ezzel feladott leveleket ellenőrzi, fokozottabb figyelemel kíséri, vagy legalábbis azt ellenőrzi, hogy valóban annyi és olyan értékű bélyeggel bérmentesített levél kerül feladásra, mint amennyit ténylegesen feladtak.

Ezzel szemben mi a valóságos helyzet? Már a közületek sem írják be egyenként a leveleket a postakönyvbe, mert ez, tekintve a napi többszáz levelet, új munkaerőt tenne szükségessé. Ezért csak darab és érték szerint jegyzik be a feladásra kerülő leveleket. De a posta sem ellenőrzi, hogy a valóságban feladták-e a bejegyzett mennyiségű és értékű levelet, mert a közület kézbesítője a leveleket egyszerűen bedobja a postaszekrénybe és a feladókönyvet a postaalkalmazott elé teszi, aki anélkül, hogy látta volna a leveleket, igazolja a feladás megtörténtét.

Ezután feltehető a kérdés, hogy minek van egyáltalán szükség postakönyvre, mikor akármit is írunk bele, annak semmiféle bizonyítóereje nincs, mert hisz a bemutatás és a postabélyegzővel való ellátás teljesen üres formalizmus és a közönséges levelekért a posta egyébként sem vállal felelősséget.

De amellett, hogy ez az eljárás, tekintve a sokezer darab postakönyvet, a takarékosság követelményeivel szöges ellentétben van, mint minden bürokratikus csökevény, alkalmas arra is, hogy ezáltal népgazdaságunkat megkárosítsák.

Igy történt ez a Gyapjúkereskedelmi Vállalatnál is, ahol a postai expediciót végző dolgozó felhasználva a postakönyv hitelességét színlelő formalizmust, rendszeresen a valóságnál több darab számú és bélyegértékű levelet írt be a feladókönyvbe. A posta eddig minden egyes alkalommal igazolta a soha el nem készült és nemlétező levelek átvételét, ami a vállalatnak 2000—3000 forint kárt okozott.

A dologban a legkülönösebb az, hogy a posta illetékes szervei a fenti eljárást mindezek ellenére sem tartják bürokratikusnak, hanem azt bizonygatják, hogy a közönséges levelek gondos továbbítása csak ilyen módon biztosítható.

Aláírás

Kedves Ludas Matyi!

Nemrég a Szombathelyi Magasépítési Vállalat a következő levelet kapta:

Április 17-én kelt levelükre közöljük Önökkel, hogy a beküldött sokszorosító gépüket felülvizsgáltuk, és azt teljesen használhatatlan állapotban lévőnek találtuk és annak ellenértékét 1.— Ft-ban állapítottuk meg. Az összeg átutalásáról intézkedtünk.

Irodagépértékesítő vállalat
Skopál Ferenc

Ez a következő eljárásokat tette szükségessé:

1. A vállalat szabályszerű formanyomtatványon átutalta saját számlájáról a mi vállalatunk egyszámlájára az 1.— Ft-ot.

2. A MNB ennek az 1.— Ft-nak az egyik számláról a másik egyszámlára való átkönyvelését a nála szokásos módon végrehajtja.

3. Erről úgy az egyik, mint a másik vállalatot ugyancsak szabályos formanyomtatványon értesíti.

4. Vállalatunk könyvelésén átvezeti az 1.— Ft bevételezést.

Megjegyezzük még azt is, hogy a sokszorosítógép beküldése 12.— Ft-ba került.

Az események kommentálását a Ludas Matyira bízzuk!

Erdős László
főmérnök

Jelképes kapunyitás

Alanti nyugta-csodabogarat a kúnhegyesi földművesszövetkezet ügyvezetője küldte be.

A kúnhegyesi földművesszövetkezet ugyanis a kúnhegyesi állomáson egy épületet bérel, amelynek kerítése nincs és nem is volt soha. Ennek ellenére a nyugta így szól:

„Magyar Allamvasutak debreceni ig.
Kúnhegyesi állomás.
A 170986 sz.

N y u g t a.

Idő: **Tárgy részletes megielölése:**
1951. **A Kúnhegyesi Földmuves Szövetkezet**
I. 11. **által $\frac{17478}{949}$ VI. sz. szerződés alapján**
„Jelképes kapunyitási" díj (a szárítóhoz)
1951. I. 1-től 1951. XII. 31-ig. **Ft. 20.—**

Kelt Kúnhegyes, 1951. I. hó 11-én.

Olvashatatlan aláírás."

Most felmerül három kérdés:
1. Mi a jelképes kapunyitás?
2. Mi a jelképtelen kapunyitás?
3. Miért kell akár jelképes, akár jelképtelen kapunyitási díjat fizetni egy kapu után, amely nincs meg?

Aki minderre választ tud adni, az megérdemelne egy jelképes jutalmat.

Kedves Ludas Matyi!

A felszabadulás után mint kisiparos adófizető személy voltam. Mint szövetkezeti tag, a szövetkezet intézte az adó kifizetését a VII. kerületben s így lakóhelyemen nem fizettem adót. Amióta a Rákospalotai Bőrkonfekció V.-nál dolgozom, természetesen adót nem fizetek (1949. december óta). Mégis a XIV. ker. Elöljáróság, majd a Tanács 4—5 hónaponként küld egy-egy értesítést, hogy fizessem ki az adómat. Eddig 3 esetben voltam kint és megegyeztünk abban, hogy az a Nagy Ferenc, akinek adótartozása van, nem én vagyok, mivel máshol született, más az anyja, más a lakcíme, és merőben más a foglalkozása. Én ugyanis szíjgyártó vagyok, ő pedig bérautós, fuvaros.

Annak ellenére, hogy 1950. novemberében teljesen tisztáztuk az ügyet, ma reggel a XIV. kerületi Tanács Végrehajtóbizottságának I. Pénzügyi Osztályától felszóllítás érkezett Nagy Ferenc, lakik Dózsa György-ut 7. sz. alatti lakos részére hogy a 14775. sz. főkönyvi számlán a mai napon 1877 Ft. hátralékot tartanak nyilván. Megjegyzem, hogy a név melletti foglalkozás „szíjgyártó" át van húzva (ez én volnék) és helyébe tintával bérautós, fuvarozó van beírva (ez a névrokonom).

Szeretném tudni, mi az oka annak, hogy ennyire szeretnek engem a XIV. ker. Tanácsnál, hogy mindig időt, erőt, anyagot pazarolnak rám és teljesen feleslegesen „Intéseket" küldenek címemre.

Az eredményes és jó munka végzéséhez semmi esetben nem járul hozzá, hogy a már egyszer tisztázott kérdést 4—5 hónap mulva ismét előveszik, mintha misem történt volna.

Elvtársi üdvözlettel
Nagy Ferenc szíjgyártó
(nem fuvarozó)
Bp., XIV., Dózsa György-út 7. I. 1.

Vásárolj könyvet
az Állami Könyvterjesztő Vállalat könyvesboltjaiban és az üzemi könyvpropagandistáknál!

Ludas Matyi elintézte!

Értesítjük az elvtársakat, hogy Bosits Gusztáv felsőcsatári fiókpostavezetőnek a lap folyó évi május 10-i számában közölt levelében ismertetett eljárás megszüntetésére az ország összes pénzügyőri szervei felé intézkedés történt.

Köszönjük az elvtársaknak, hogy a levél közlésével felhivták figyelmünket erre a bürokratikus esetre.

Szegedi Ferenc
előadó

Hivatkozással a „Le a bürokráciá"-val rovatban f. évi április hó 26-án megjelent közleményre, értesítem a Ludas Matyit, hogy ifj. Váradi Ferenc püspökladányi lakosnak az Úttörővasútnál kiérdemelt munkabérét, 136.22 Ft-ot nevezett közelebbi címének hiánya miatt — Püspökladány Poste restante címre elküldtem.

Egyben közlöm, mivel a helytelen kifizetésnél az Úttörővasút építésvezetőségének akkori bérszámfejtője, Bognár Béla ellenőr és építésvezetője Sajó Endre műszaki tanácsos együttesen felelősek, elrendelem, hogy a fentnevezettek legközelebb esedékes illetményük terhére a 136.22 Ft. összeget ifj. Váradi Ferencnek, Püspökladány Poste restante címre küldjék el.

Közlekedés- és Postügyi Minisztérium vasúti főosztálya 6.
pályafenntartási és építés
szakosztály
Gáborján szakosztályvezetőhelyettes.

Miután a fentnevezett ifj. Váradi Ferenc címét mi sem tudjuk, felhívjuk, hogy munkabéréért lakóhelyén a postahivatalban jelentkezzék, ahol azt megfelelő igazolás mellett átveheti.

Chile meg a vörösreze

Chile a vörösréztermelésének csak húsz százalékát tarthatja meg, a többire az USA teszi rá a kezét, ez az új amerikai-chilei vörösréz kereskedelmi megállapodás lényege, — közli a világsajtó.

Az embernek elakad a lélekzete. Semmin se kell csodálkozni, — mondták a rómaiak; ők azonban még nem ismerték Trumant. Ezen a dolgon még a rómaiak is csodálkoznának, mert ez csoda, a legcsodálatosabb fajtából. Nagyobb csoda, mint az ötlábú borjú és a két fejjel született csirke; mert ilyesmi minden évben születik legalább egy, de i l y e n csoda minden szökőévben sem esik meg. Nagyobb csoda, mint az örökmozgó, mert az egyszer akárkinek eszébejuthat, de ilyen fantasztikus eset nem juthat eszébe akárkinek. Nagyobb csoda, mint a füstnélküli lőpor és nagyobb csoda, mint az alkoholmentes szilvórium.

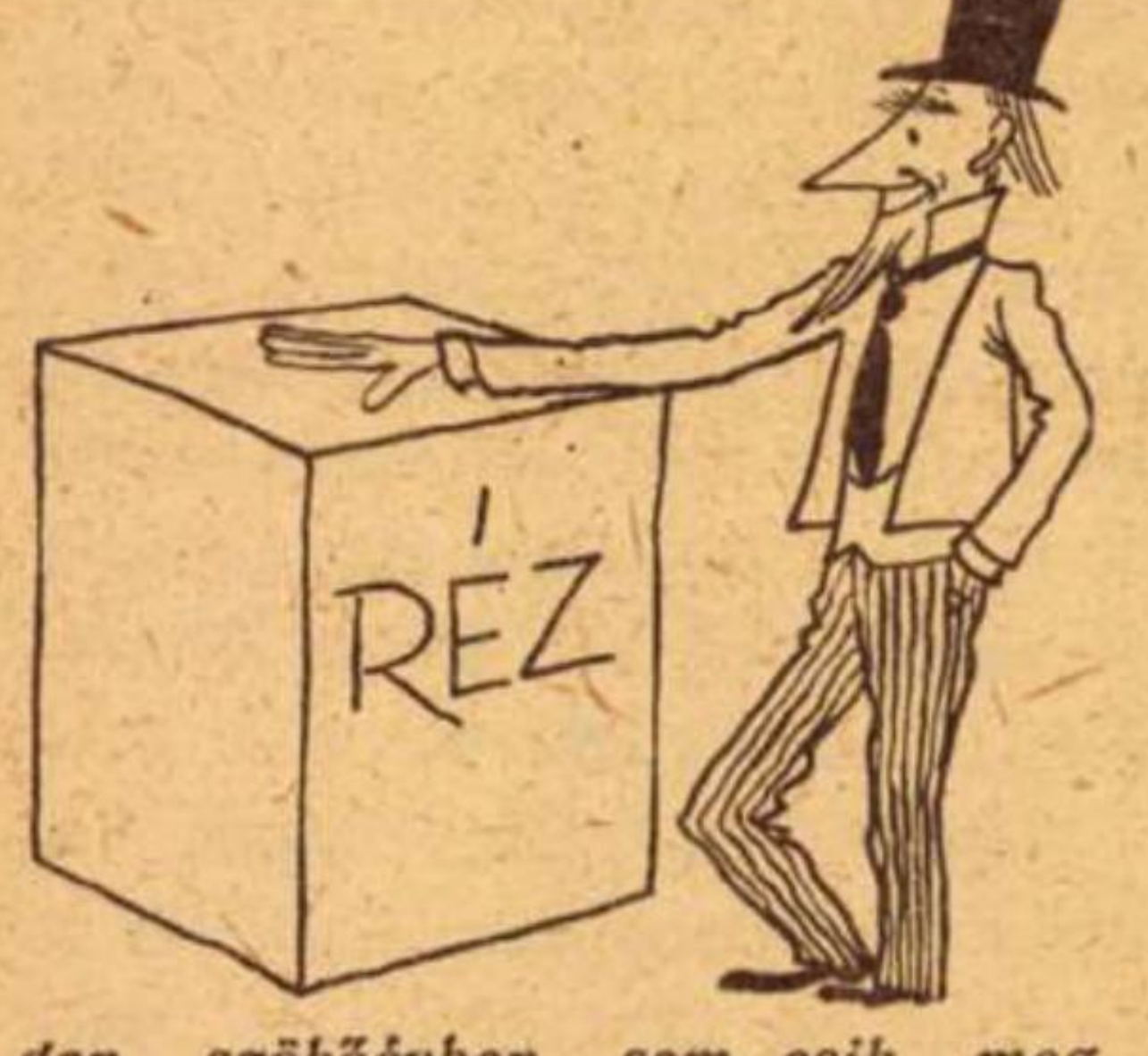

Sokkal nagyobb csoda bizony, azok szemében, akik az USA-t ismerik.

Nem az, hogy az USA elveszi Chile vörösréztermelésének a 80 százalékát.

Hanem az, hogy meghagyja nekik a 20 százalékát.

EGY ŐRÜLT FARMER ÁLLATTENYÉSZETE

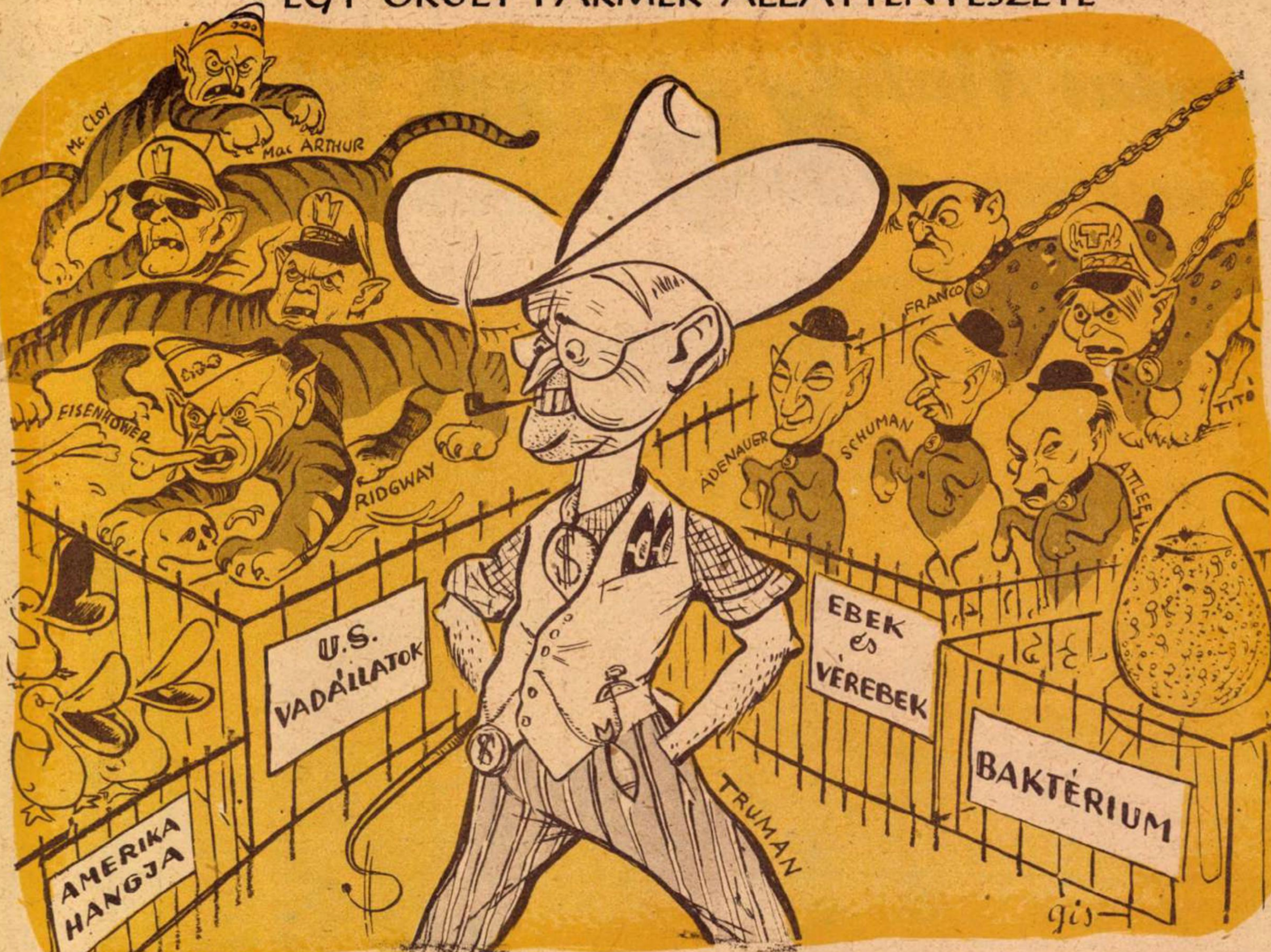

CSENDÉLET BELGRÁDBAN

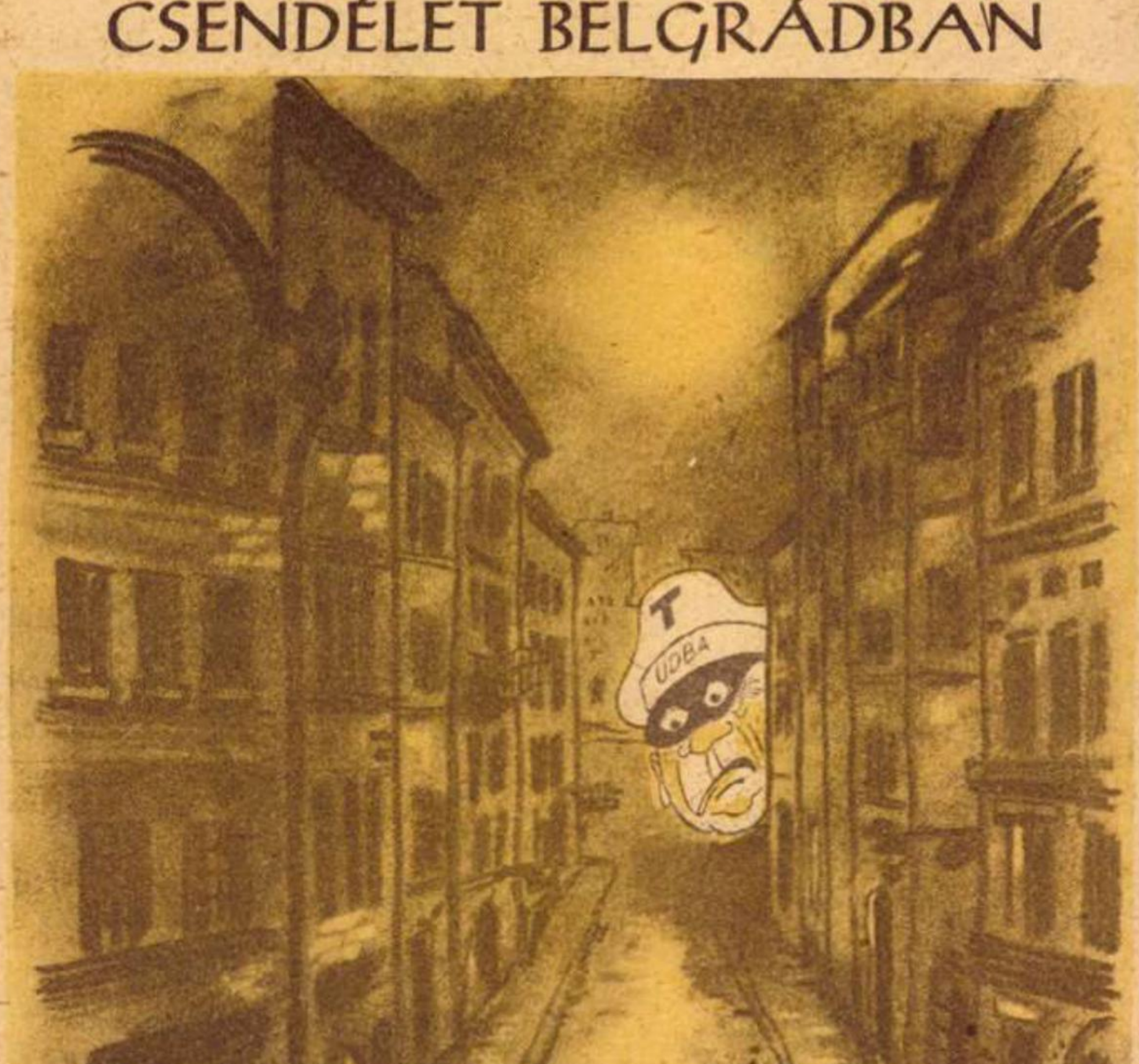

— Fél, vagy leselkedik?
— Azért leselkedik, mert fél.

Megtörtént a Fővárosi Tanács fogadóóráján

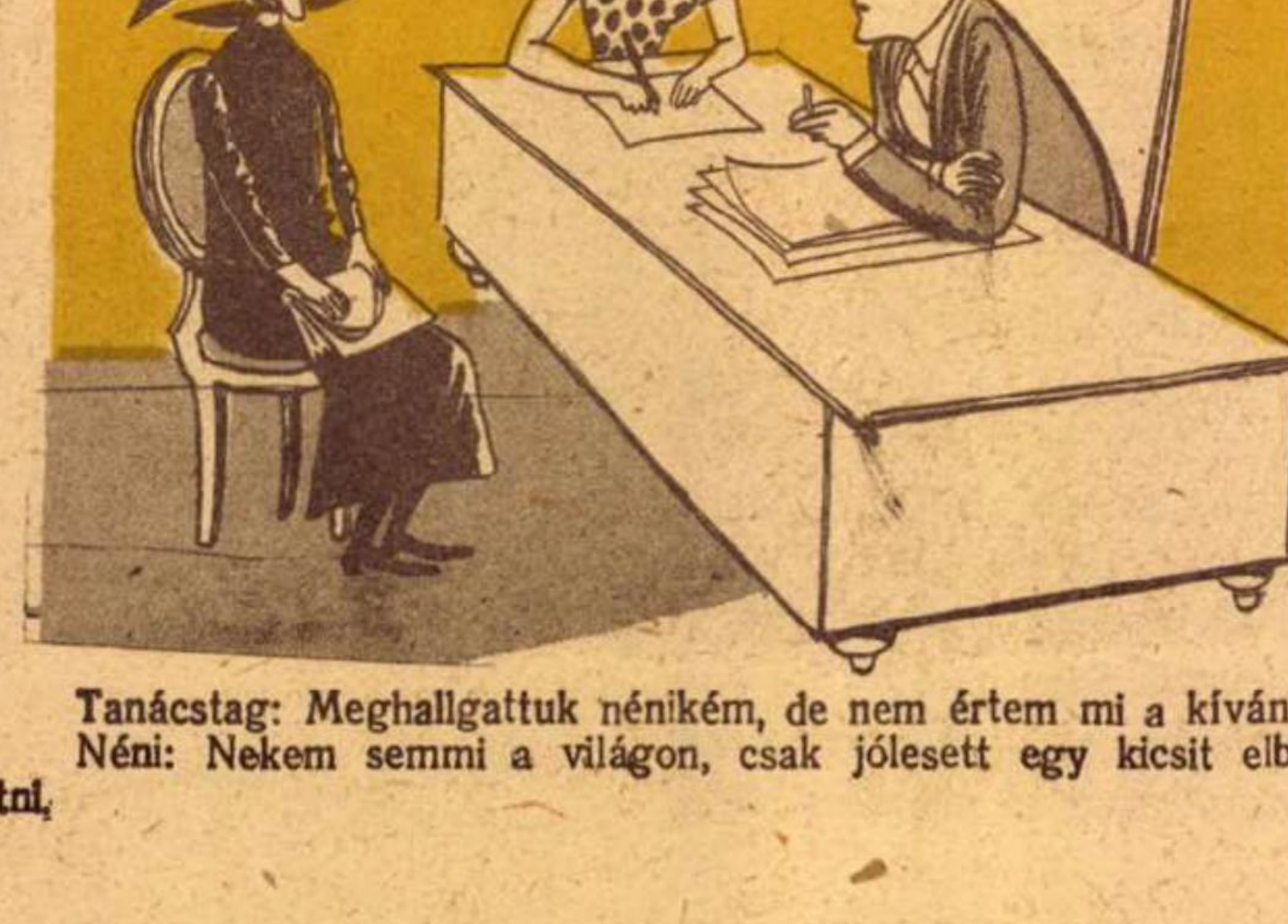

Tanácstag: Meghallgattuk nénikém, de nem értem mi a kívánsága?
Néni: Nekem semmi a világon, csak jólesett egy kicsit elbeszélgetni.

Ludas Matyi azt üzeni

Tóth Gy., Bp. Sajnos, a beküldött rajz nem elég jó ahhoz, hogy leközölhessük. Főként a gyakorlat hiánya látszik meg rajta. Üdvözöljük.

Nem közölhetők: F. I., Bp., Sz. Ferenc, Diósgyőr, Spanyiel J., Bp.

Szikora Emília, Tótkomlós. Még sokat kell tanulnod ahhoz, hogy közölhető cikket írj a Ludas Matyinak.

H. József, Székesfehérvár. Ebben az ügyben sajnos nem tudunk segíteni, de mi is reméljük, hogy a kérdés előbb-utóbb rendbejön.

S. Károlyné, II., Csalogány-utca. Ludas Matyi még nem akar megnősülni, inkább igazat ad önnek, kedves elvtársnő. Valóban: helyesebb lett volna női kezet is rajzolnunk.

Kovács Tibor, Gyömrő. Mulatságos levelének tárgyi alapjait megvizsgáljuk, s ha indokoltnak látjuk, levelét elküldjük a Közlekedési Vállalathoz.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi
Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Aminek a szemináriumon nem szabadna lennie

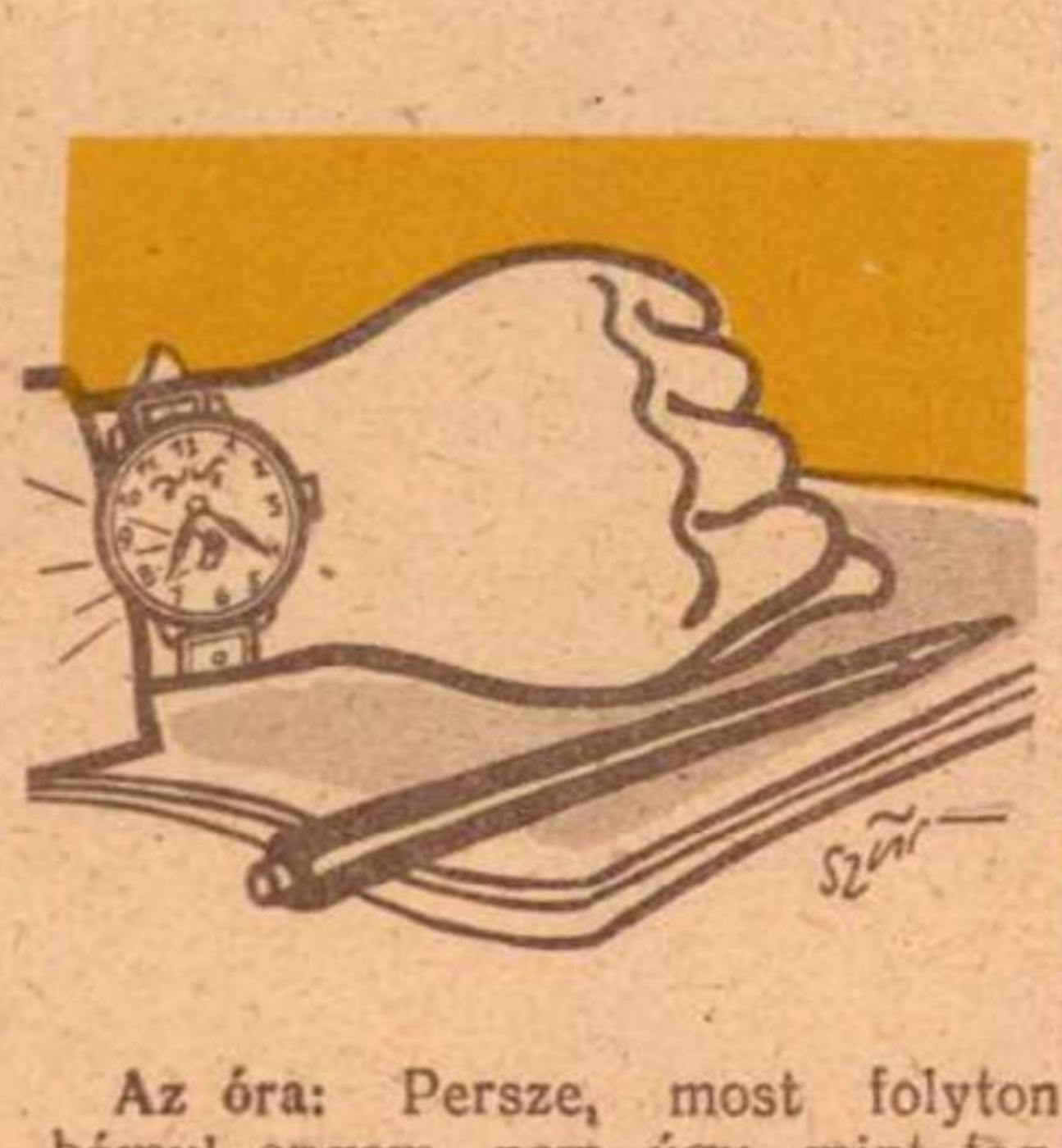

Az óra: Persze, most folyton bámul engem, nem úgy, mint tegnap a „Fehér Ökör"-ben.

Éjszakai villamosok járnak Budapesten

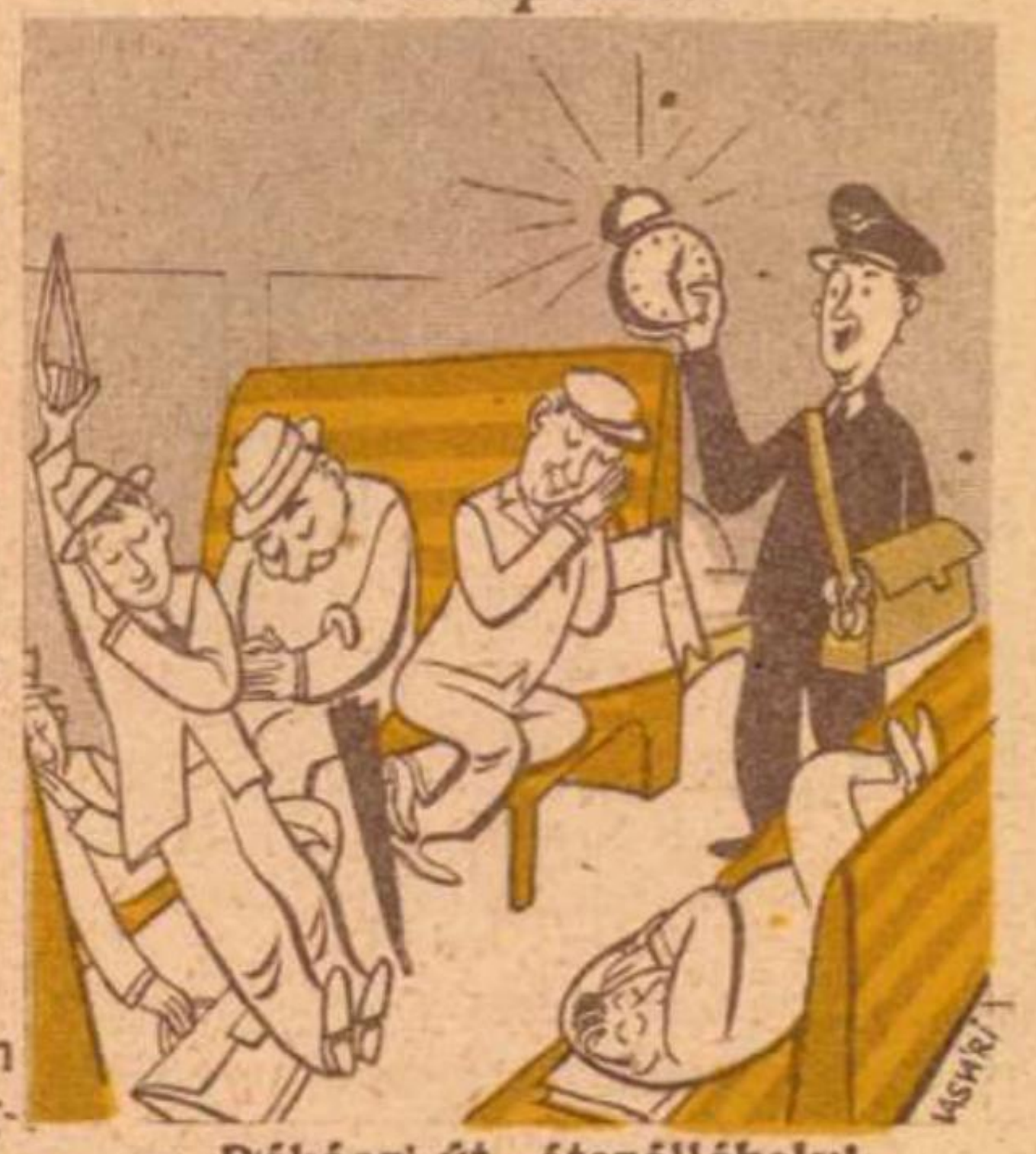

— Rákóczi-út, átszállóhely!

Gördülő könyvesbolt vidéken

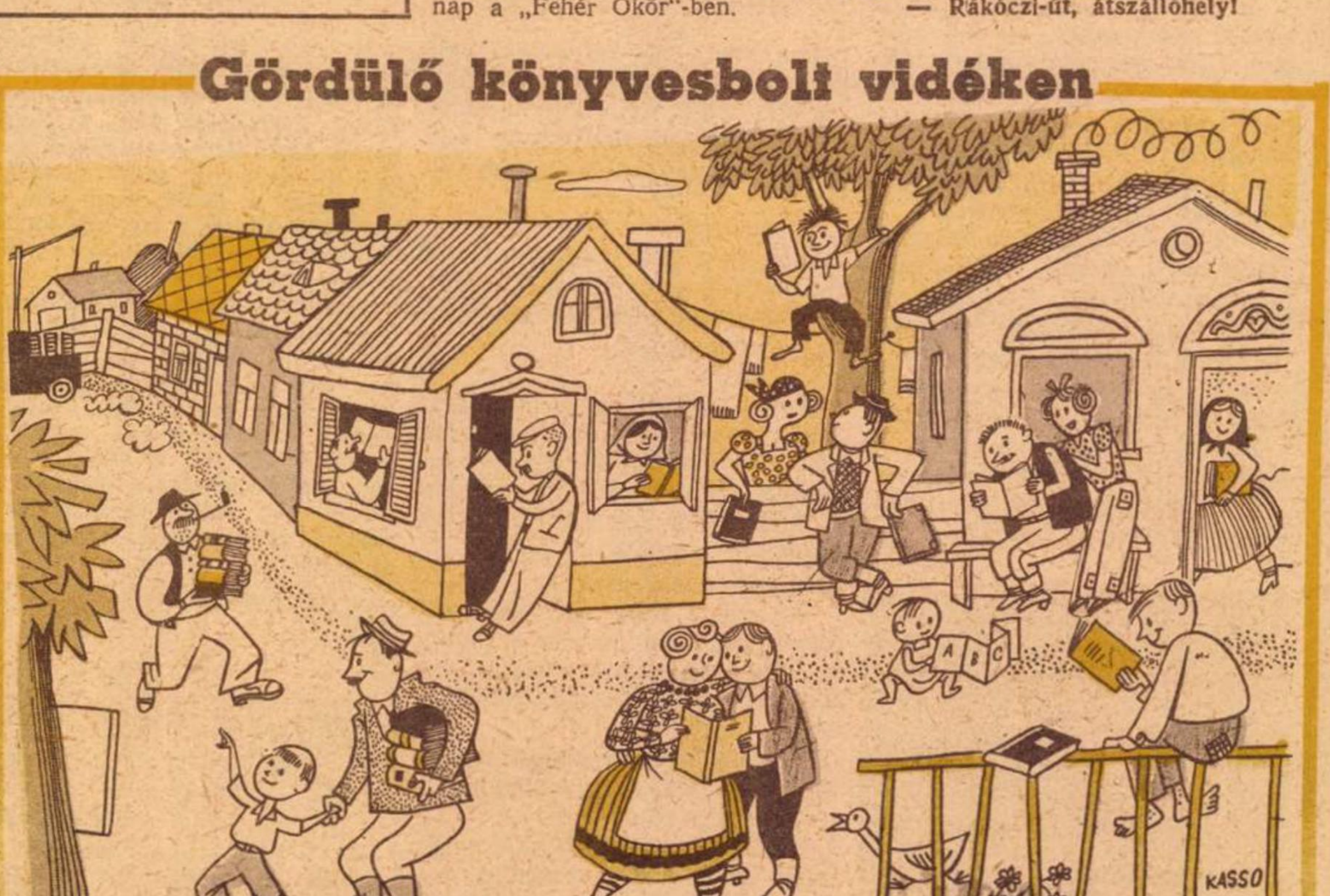

— Mi járt erre, apa?
— A kultúra, fiacskám.

Ludas Matyi

A RÁBAKOVÁCSI „Ady" TERMELŐSZÖVETKEZETBEN

A kovácsi kovács lánya

A kovácsi kovács lányát (márminthogy a rábakovácsi kovácsét) Horváth Magdának hívják.

Itt ül Magduska a rábakovácsi Ady termelőszövetkezet irodájának az íróasztala mellett.

Ő a termelőszövetkezet könyvelője.

— Hogyan lesz valaki termelőszövetkezeti könyvelő, Magduska, — kérdezzük tőle.

— Hát én például úgy lettem, hogy nyolc esztendős koromtól napszámba jártam a Tuboly-uradalomba. Mert az apámnak volt ugyan háza, meg pár hold földje, de kidoboltatták az angolok.

— Hogy jöttek Kovácsiba az angolok doboltatni?

— Úgy volt az, hogy apám nem boldogult sehogyse, gondolta, vesz egy cséplőt. Vett is, de csak egy nyáron masinált vele, mert a másik nyáron már elárvereztette a gépgyár, a Clayton úr, meg a Shuttleworth úr, a gépet a tartozásba, a házat meg a földet ráadásba. Persze az ügyvédek se maradtak azért hoppon, csak az apám. Negyvenötbe Illéshez jártam napszámba, aztán hogy megalakult az Ady, beléptem én is. Kérdezték: „Kinek van kedve tanulni?" Mondtam: „Nekem". Beküldtek Devecserre, iskolába.

— Mérleget is tud csinálni?

— Hát tavaly a zárszámadást egyedül csináltam meg, egymillió forint körüli mérlegtétellel...

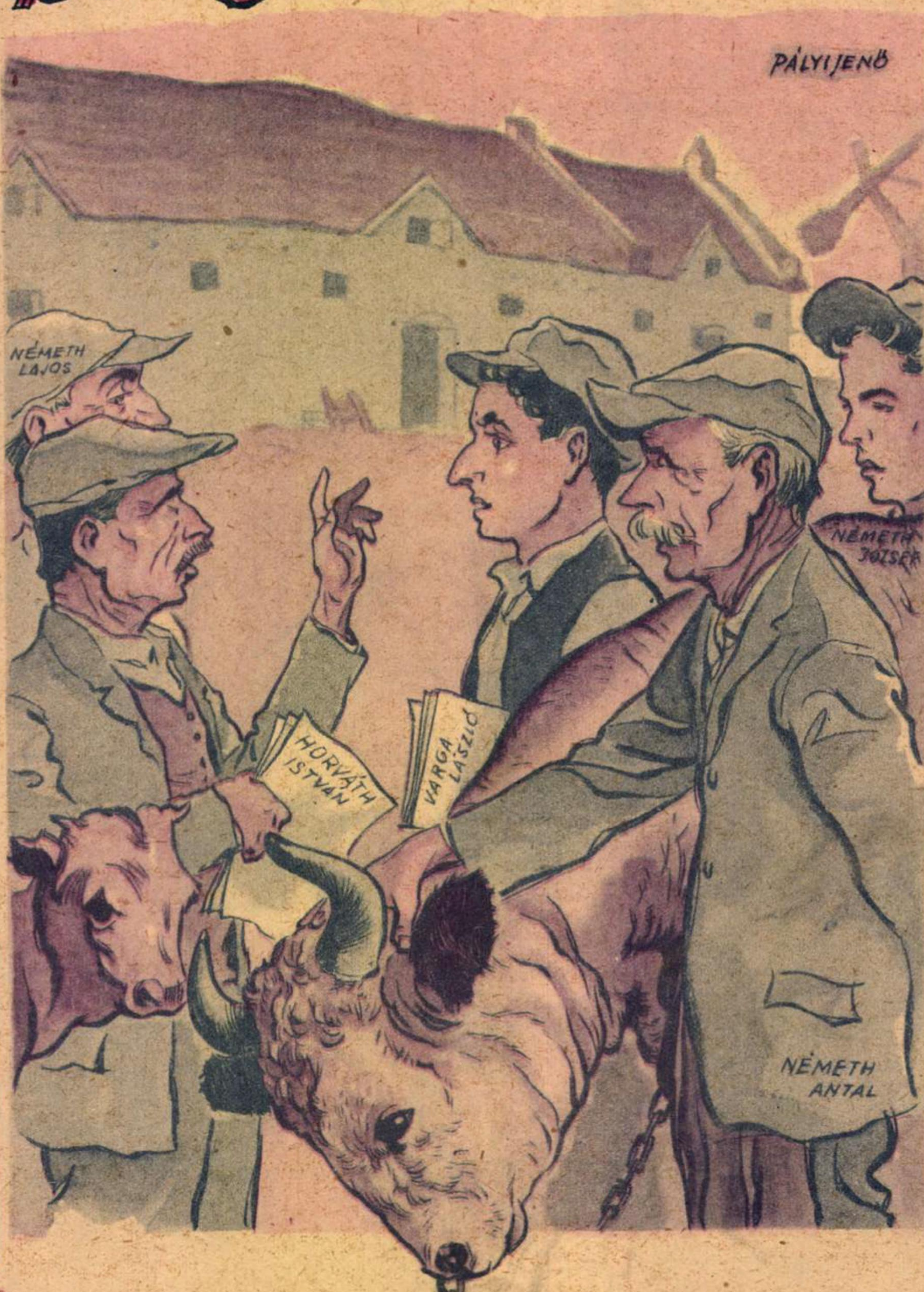

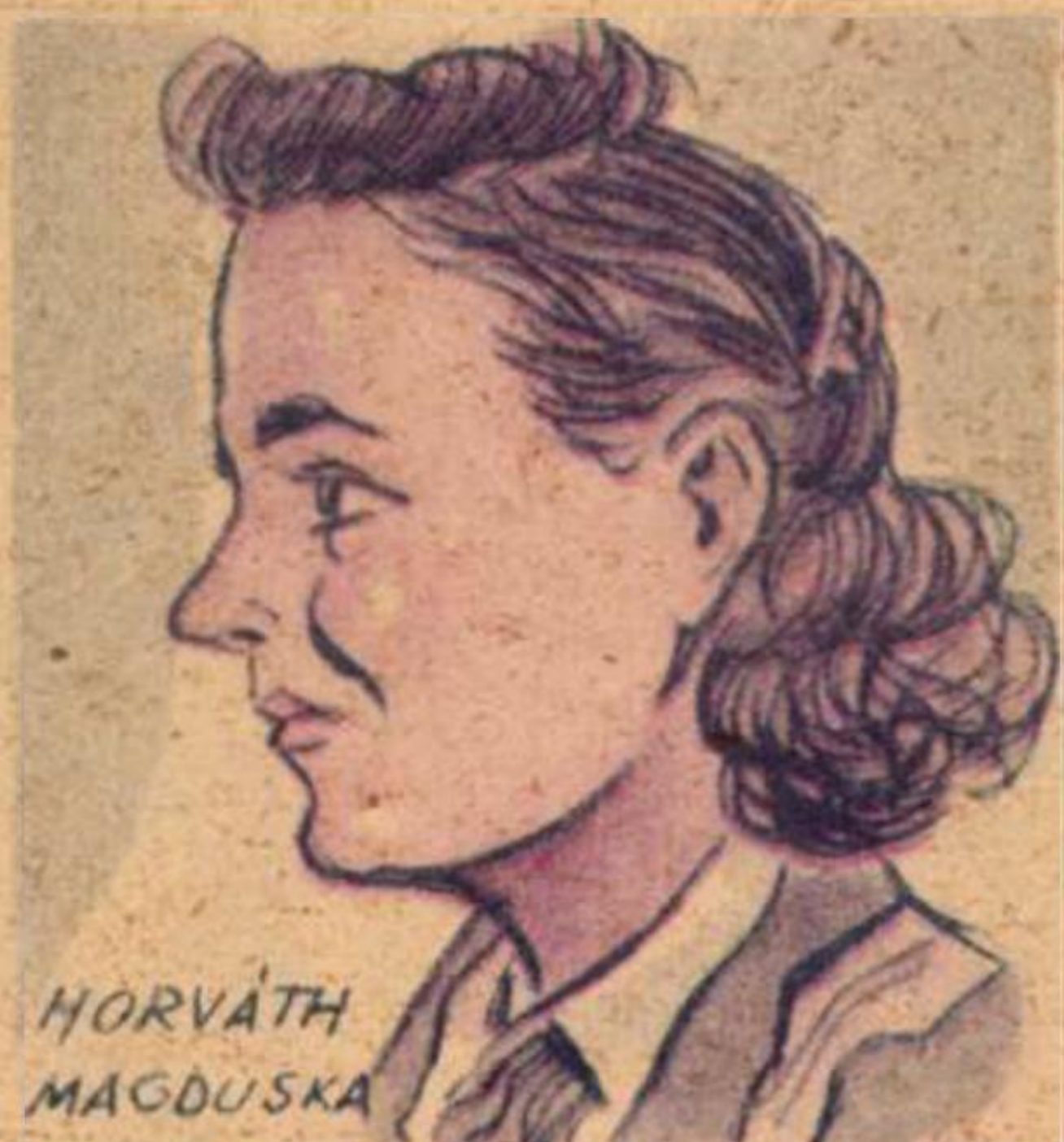

Halló!

Tavaly novemberben vezették be Rábakovácsiba a telefont. A telefonáláshoz szükséges egyik kellék hát ilyenformán megvolt már, csak a másik kellék nem volt még meg. Az emberek, akik beszéljenek rajta. Mert a rábakovácsiak csak nézték a telefont, de beszélni nem akarózott nekik.

— Á — legyintett egyik-másik — nem értek én ehhez, kérem. Még sohase gyakoroltam.

Amikor Horváth Magda, a könyvelő átadta az egyiknek a telefont, az csak hallgatta, hallgatta a beszédet a telefonból, de nem szólt egy mukkot se.

— Miért nem válaszol, bácsi? — tudakolta Horváth Magda.

— Nem merek beleszólni — pirult el a bácsi és gyorsan letette a hallgatót.

Ez, mondom, tavaly novemberben volt.

Ma ugyanez a bácsi kiveszi a pipát a szájából, a füléhez illeszti akkurátusan a hallgatót és azt mondja:

— Halló szaktársnő, közönséges interurbán beszélgetés lesz Győrrel és legyen olyan jó megmondani, hányadik díjövben van...

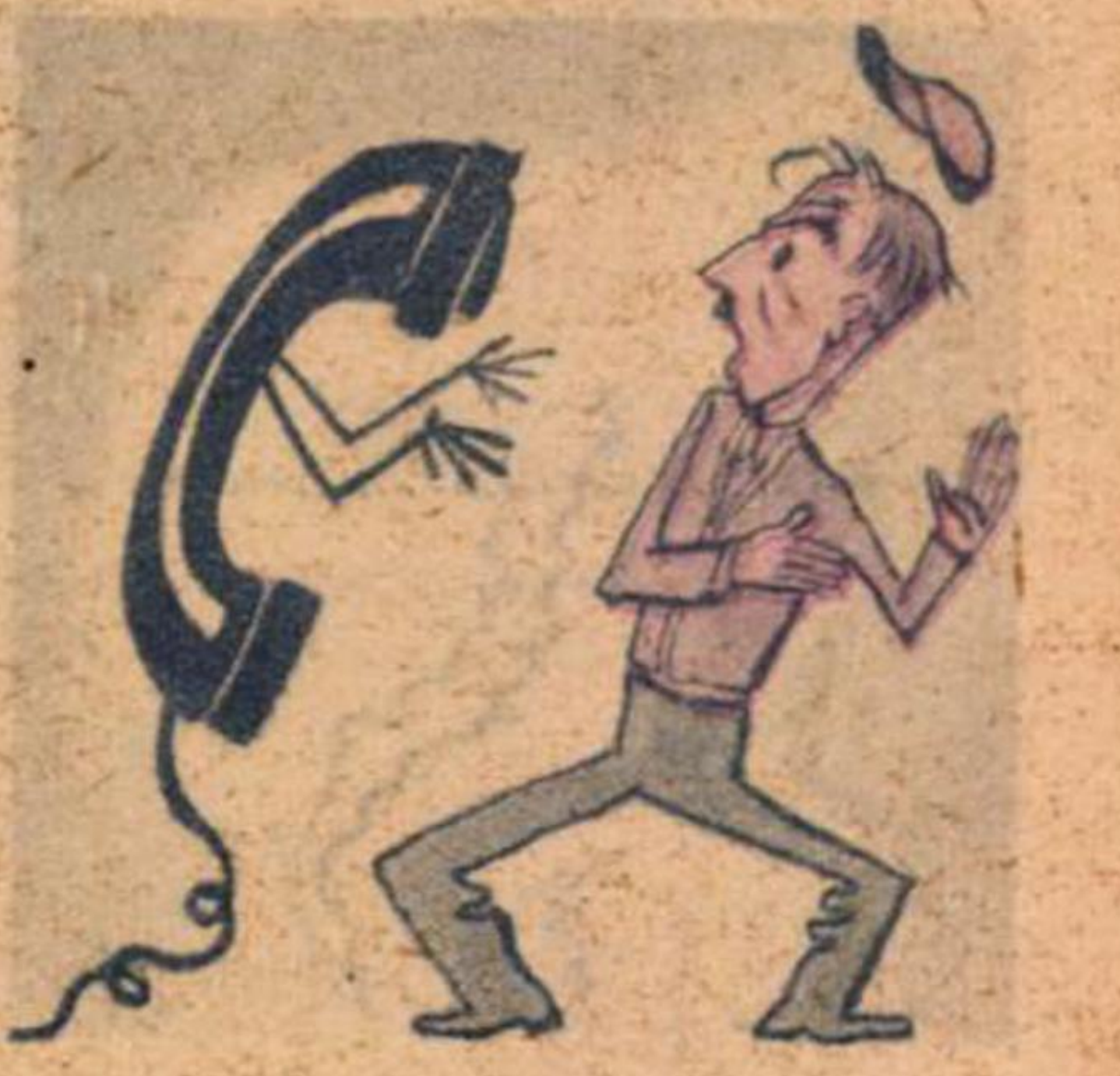

Csupa Horváth, csupa Németh

Az Adyban minden második embert Némethnek hívnak, minden elsőt meg Horváthnak. Ritka ember náluk, aki se nem Németh, se nem Horváth. De Rábakovácsi többi részében is így van ez. Ezt Németh Antal brigádvezető így magyarázza:

— Ebben a faluban a szegényembereket hívták Némethnek, meg Horváthnak, szegény embernél nagy a család, megsokasodtak a Némethek meg a Horváthok. Az uraknál egyke volt, hogy ne menjen szét a földjük.

Boldog mosoly telepszik a Németh bácsi képire:

— Hiába egykéztek, lám mégis széjjelment a földjük...

Jövő héten:
a
HAZAI
FÉSÜSFONÓBAN

Állatok és növények

Ha tavaly egy rábakovácsinak választania kellett a növénytermesztés meg az állattenyésztés között, szemhunyorításnyit sem gondolkozott, hanem azt mondta:

— Növény!

Idén már jól meggondolja a rábakovácsi ember, mielőtt válaszol, s bizony könnyen meglehet, hogy azt mondja:

— Állat!

Ennek pedig az a magyarázata, hogy a növényeseknek több a szabadidejük. A növényes elvégzi a munkáját kint a földön és kész. Nem kell neki hajnalok hajnalán felkelnie.

Jó, ezt eddig értik.

De most már azt kérdezik, úgye, hogy honnan van az, hogy az idén meg szívesen mennek az emberek az állattenyésztőbrigádba?

Tán az idén később kelnek fel a sertések, meg a lovak?

Szó sincs róla.

Hanem arról van szó, hogy Rába József, aki átment a növénytermelőbrigádból sertésgondozónak, itt öt hónap alatt több munkaegységet csinált, mint a növénytermesztőknél egész esztendőben...

Ezt a rajzot

nem rajzolóművészünk készítette, hanem Varga László húszesztendős növénytermelő - munkacsapatvezető. Varga Lászlónak van a legnagyobb vázlatkönyve a világon, csak egy hátránya van ennek a vázlatkönyvnek: az pedig, hogy nem lehet belőle kitépni a lapokat; ugyanis Varga Laci vázlatkönyve a tehénistálló fala. Ilyenformán, hogy Varga tudományát bemutathassuk, rajzolóművészünk kénytelen volt lemásolni a rajzokat, mert az istálló fala nem fért a zsebébe. Egyébként Varga Laci szenvedélyes rajzoló, minden szabad percét rajzolásra használja fel. Az se okoz gondot neki, hogy hamarosan megtelik az istálló fala; szépen gyarapodik a csoport állatállománya, majd lesz új istálló...

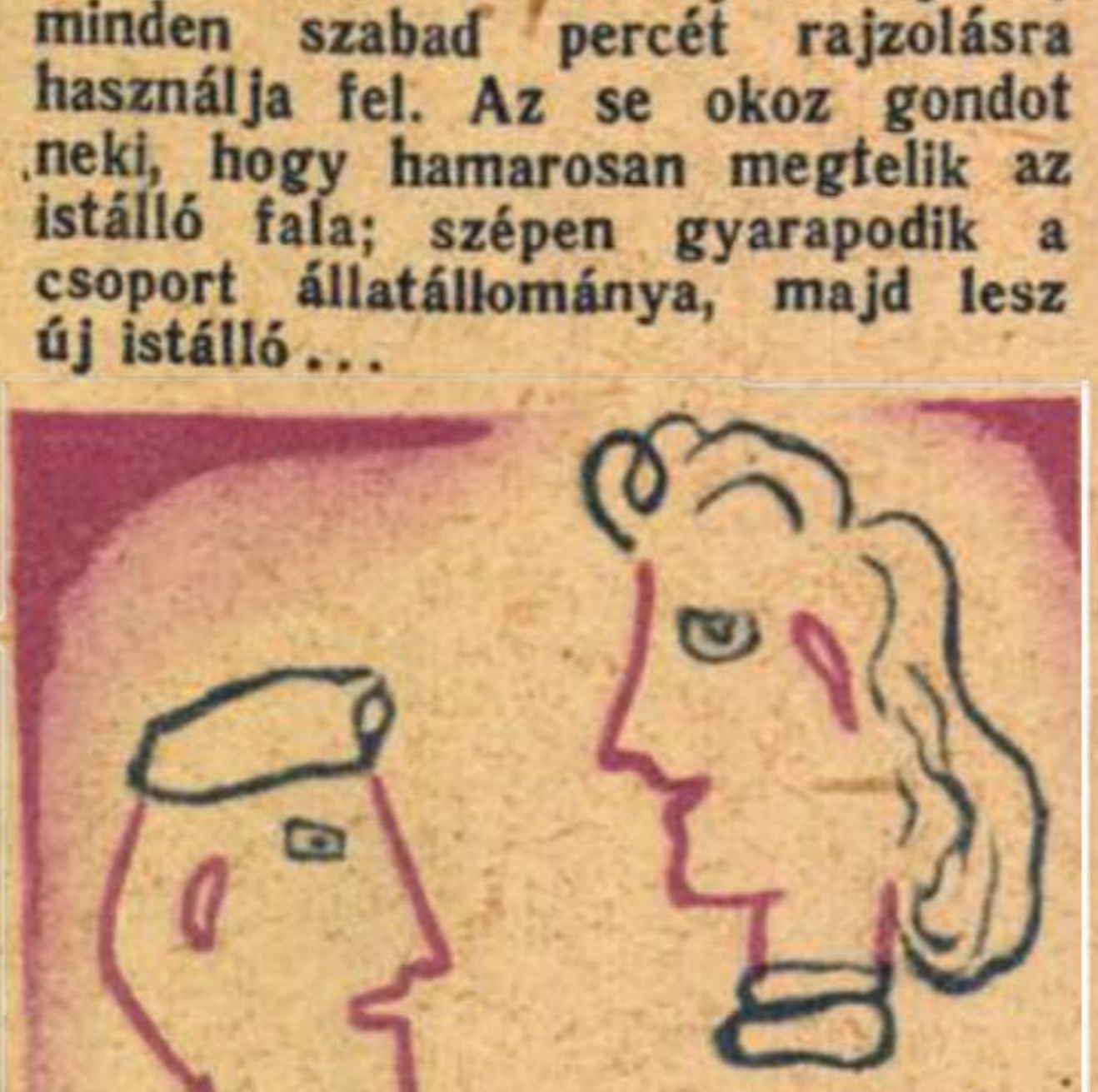

Hááát . . .

Van, amire büszke az ember, van, amire nem. Amire nem büszke, az olyan, mint a kétgyökeres zápfog: nehéz kihúzni az emberből.

Jó termelőszövetkezet ez a rábakovácsi Ady, szó se róla. Ötszázhatvan holdjuk van, százöt tagjuk, jól dolgoznak, meg minden, hanem a kukoricával egy kicsit elmaradtak volt. Miért?

— Hááát... Megesik az ilyesmi.

— De hogyan?

— Hááát . . . Az időjárás, úgye. Az hátráltatott bennünket.

— Csak az?

— Hááát... Meg más is.

Jó félórába tart, ameddig kibújik a szög a zsákból: hogyhát a brigádok nem voltak jól megszervezve. Szemes Vince bácsi a gyűlésen meg is mondta a vezetőségnek, hogy nem jól van az, ha minden reggel úgy kell várni a brigádoknak a munkára. Meg aztán az se jól van, hogy vannak, akik egyik nap növénytermelő brigádban dolgoznak, a másik nap állattenyésztő brigádban.

Ilyenformán hát kibújt a szög a zsákból.

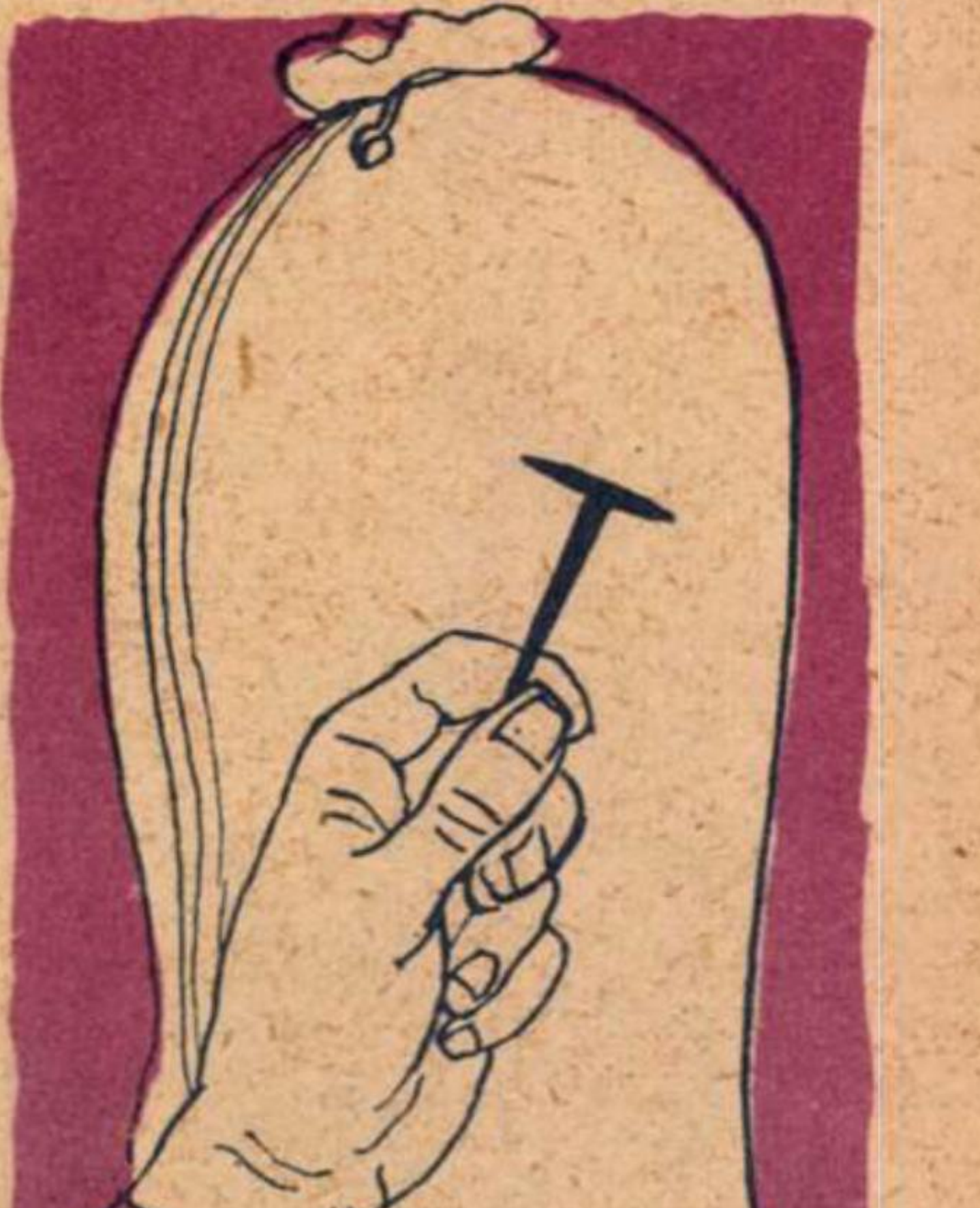De azonmód vissza is bújt mindjárt, mert most már jól meg vannak szervezve a brigádok.